

Liabona

**Ni måter å styrke
familien på, s. 26**

**Målrettet bønn: Ikke min
vilje, men Hans, s. 38, 48**

Dårlig film-dilemma, s. 60

**Jeg var nervøs for å
bli døpt, s. 66**

“Ekteskap gir større muligheter for lykke enn noe annet forhold mennesker imellom.”

Eldste Russell M. Nelson
i De tolv apostlers
quorum, “Plei ditt
ekteskap,” *Liahona*,
mai 2006, 36.

22

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Å gå i ring**
Av president Dieter F. Uchtdorf
- 7 Besøkende lærerinnens budskap: Glede over slektshistorie**

HOVEDARTIKLER

- 14 Elsket er også den som har vandret inn på en syndfull sti**
Av President James E. Faust
Et budskap om håp til foreldre med barn på avveie.
- 22 Styrk familien og Kirken gjennom prestedømmet**
Av Richard M. Romney
Budskap fra det nylig avholdte verdensomspennende lederskapsmøtet velsigner enkeltpersoner, familier, menigheter og staver.
- 26 Ni prinsipper for et godt ekteskap og en lykkelig familie**
Av Jennifer Grace Jones
Hvordan gjelder prinsipper fra erklæringen om familien din familie?

AVDELINGER

- 8 Vi taler om Kristus: "Jeg vil ikke glemme deg"**
Av Becky Squire
- 10 Evangeliets klassikere: Tilbe den sanne og levende Gud**
Av president Spencer W. Kimball
- 13 Tjeneste i Kirken: Hjelp personer med funksjonshemninger**
Av Becky Young Fawcett
- 34 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 74 Nytt fra Kirken**
- 80 Til vi ses igjen: Øyboernes tro**
Av Joshua J. Perkey

OMSLAGSSIDEN

Forsiden: Fotoillustrasjon: David Stoker.
Siste omslagsside: Fotoillustrasjon: David Stoker.
Annen omslagsside: Foto: Justin John Soderquist.

38

38 De talte til oss: Forbedre dine personlige bønner

Av eldste Kevin W. Pearson

Våre personlige bønner er et barometer for vår åndelige styrke og en indikator på vårt åndelige velvære.

Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret. Tips: Vær tålmodig når du leter.

42 Spørsmål og svar

Min bror har et problem med pornografi. Han arbeider med det sammen med biskopen, så jeg ønsker å støtte ham, men det har påvirket min tillit til ham. Hvordan skal jeg takle dette?

44 Balanse i Kirkens historie

Av eldste Steven E. Snow

Hvordan finne den rette balansen i vårt studium av Kirkens historie.

48 Sterke inntrykk fra Ånden

Av eldste D. Todd Christofferson

Hva kan vi gjøre for å være i riktig tilstand til å motta tilskyndelser fra Ånden?

51 Hvor stor er ikke vår Guds plan!

Av Amarsanaa E.

Da det brøt ut opptøyer, måtte min bror og jeg skille lag. Ville jeg få se ham igjen?

54 Fem måter å følge prestedømslederens råd på

Her er fem enkle ting du kan gjøre for å oppholde dine prestedømsledere.

56 Til styrke for ungdom: Takknemlighet

Av David L. Beck

58 En gave til bestemor

Av Kimberly Sabin

Hva ville være den perfekte gave til en bestemor som har alt?

63

60 Den dårlige filmen

Av Julia Woodbury

Klassen hadde stemt. Hva kunne jeg gjøre?

62 Et spesielt vitne: Er vår himmelske Fader mer glad i medlemmer av Kirken enn i andre mennesker?

Av eldste Quentin L. Cook

63 En tålmodig bønn

Av eldste José L. Alonso

Bønnesvar kommer ikke alltid med en gang, men de kommer.

64 Bring Primær hjem: Jeg vil følge min himmelske Faders plan ved å bli døpt og bekreftet

66 En dåpsvelsignelse

Av Kasey Eyre

Å komme under vann gjorde Trevor nervøs. Hvordan kunne han bli døpt?

68 Hei! Jeg heter Enkhjin A. og er fra Mongolia

Lær om Enkhjin, hennes familie og hennes favorittaktiviteter.

70 For små barn

81 Portrett av en profet: Lorenzo Snow

51

JUNI 2013 ÅRG. 77 NR. 6
LIAHONA 10786 170

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges internasjonale tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon
Rådgivere: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster, Christoffel Golden Jr., Anthony D. Perkins

Administrerende direktør: David T. Warner
Director of Family and Member Support: Vincent A. Vaughn
Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg
Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: R. Val Johnson
Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt
Produksjonsassistent: Melissa Zenteno
Writing and Editing Team: Susan Barrett, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garry H. Garff, Jennifer Grace Jones, Hikari Loftus, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodbury

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilderedaktør: Tadd R. Peterson

Design Team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Brad Teare

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune
Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjonsteam: Connie Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gysi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher, Gayle Tate Rafferty
Forhåndstrykking: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Distribusjonssjef: Evan Larsen

Oversettelse: Statsautorisert translator Petter Svanevik

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnemnt eller adresseforandring vennligst kontakt kundeservice
Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rctestholm@ldschurch.org
Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett: liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:
Ole Podhorny
Vestbrynet 13
1519 MOSS
Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass» eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, kambodjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk, tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, fijiensk, finsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribati, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hypipigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.
Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til leilighetsvis, ikke-kommersielt bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan ikke kopieres hvis det er påført anmerking om at kopiering ikke er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

June 2013 Vol. 77 No. 6. LIAHONA (USPS 311) Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA. Subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ideer til familiens hjemmeaften

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her er noen eksempler.

FOTOILLUSTRASJON: CODY BELL © RII

“En gave til bestemor,” side 58: Vurder å lese om Kimberlys gave til sin bestemor. Du kan bruke følgende spørsmål som hjelpemiddel til å snakke om historien: Hvorfor tror du brevet betydde så mye for bestemor? Hvordan føler du deg når noen takker for noe? Hva tror du vår himmelske Fader mener om takknemlighet? Du kan lese om takknemlighet i *Til styrke for ungdom* på side 18. Vurder å fortelle historien om Jesus Kristus som helbreder de 10 spedalske, i Lukas 17:11-19, og snakke om hva denne historien lærer oss om takknemlighet. Som aktivitet kan hvert familiemedlem skrive et takkekort som de vil gi til noen i uken som kommer.

“En dåpsvelsignelse,” side 66: Dere kan åpne familiens hjemmeaften med å synge “Nephis mot” (*Barnas sangbok*, 64-65). Les så historien om Trevor som overviner sin vannskrekk, og overvei følgende spørsmål: Har du noen gang vært redd for å gjøre noe? Hva hjalp deg å overvinne frykten? Be familiemedlemmene fortelle om ting de trenger å gjøre som de er bekymret for. Snakk sammen som familie om hvordan dere kan hjelpe hverandre å utvikle mot. Som aktivitet kan dere lage en hinderløype i rommet. Sett bind for øynene på ett av familiemedlemmene. Hjelp ham eller henne å øve på å vise tillit ved å gå trygt gjennom hinderløypen ved å lytte til instruksjoner. Dere kan snakke om hvordan Ånden vil lede oss og trøste oss i situasjoner der vi er redde.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale er tilgjengelig på mange språk på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Bønn, 34, 36, 38, 63

Dans, 35

Den hellige ånd, 64

Dåp, 64, 66

Familie, 8, 14, 22, 26, 42, 51, 58, 68

Frelsesplanen, 51

Funksjonshemninger, 13

Generalkonferanse, 4

Jesus Kristus, 8, 70

Kall i Kirken, 13

Kirkens historie, 44

Kjærlighet, 14, 62

Lydighet, 54

Medier, 60

Motgang, 8, 51

Normer, 35, 60

Oppholdelse, 54

Pornografi, 42

Prestedømmet, 54

Religionsutøvelse, 10

Skriftene, 4

Slektshistorie, 7, 37

Smith, Joseph, 48

Takknemlighet, 56, 58

Tempelarbeid, 7

Tilgivelse, 42

Tjeneste, 13, 36

Tro, 10, 66, 80

Vitnesbyrd, 48, 80

Av president
Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiver i Det første presidentskap

Å gå I RING

Har du hørt det gamle ordtaket om at folk som går seg vill, har en tendens til å gå i ring?

Jan L. Souman, en tysk psykolog, ønsket å undersøke vitenskapelig om dette var sant. Han tok deltagere i et eksperiment med seg til et stort skogsområde og til Sahara-ørkenen, og brukte GPS til å spore hvor de gikk. De hadde hverken kompass eller andre hjelpemidler. Instruksjonene deres var enkle: Gå i en rett linje i angitt retning.

Dr. Souman beskrev senere hva som skjedde. “[Noen] av dem gikk på en overskyet dag, med solen gjemt bak skyene [og uten å se noen referansepunkter]... Alle gikk i ring, og [flere] av dem krysset gjentatte ganger sitt eget spor uten å merke det.” Andre deltakere gikk mens solen skinte, og kunne se referansepunkter i det fjerne. Disse... fulgte en nesten helt rett kurs.”¹

Denne studien har blitt gjentatt av andre med ulike metoder.² Alle ga lignende resultater.

Uten synlige landemerker har mennesker en tendens til å gå i ring.

Det landemerke som Skriftene er

Uten åndelige landemerker går menneskeheten seg også vill. Uten Guds ord, går vi i ring.

Både som enkeltpersoner og som samfunn ser vi dette mønsteret gjenta seg om og om igjen i alle

evangelieutdelinger siden tidenes begynnelse. Når vi mister Guds ord av syne, har vi lett for å gå oss vill.

Dette er utvilsomt grunnen til at Herren befalte Lehi å sende sine sønner tilbake til Jerusalem for å hente messingplatene. Gud visste at Lehis etterkommere ville trenge pålitelige landemerker – referansepunkter – som ville gi en rettesnor de kunne bruke til å avgjøre om de var på rett kurs.

Skriftene er Guds ord. De er Guds landemerker som viser veien vi skulle følge for å komme nærmere vår Frelser og nå verdige mål.

Det landemerke som generalkonferansen er

Instruksjonene som gis på generalkonferansen, er et annet landemerke som kan hjelpe oss å vite om vi er på rett kurs.

Noen ganger spør jeg meg selv: “Lyttet jeg til de menn og kvinner som talte på forrige generalkonferanse i Kirken? Har jeg lest deres ord og lest dem om igjen? Har jeg grunnet på dem og anvendt dem på mitt eget liv? Eller har jeg bare kost meg med de fine talene og forsømt å anvende deres inspirerte budskap i mitt eget liv?”

Mens du lyttet eller leste, gjorde du kanskje et notat eller to. Kanskje du bestemte deg for å gjøre visse ting bedre

landemerker til å veilede oss – uten Åndelig veiledning – ha en tendens til å gå oss vill.

La oss derfor åpne våre øyne og se landemerkene vår velvillige Gud har gitt til sine barn. La oss lese, høre og anvende Guds ord. La oss be med ærlig hensikt og lytte til og følge Åndens tilskyndelser. Når vi har gjenkjent de guddommelige landemerker som vår kjærlige himmelske Fader tilbyr oss, skulle vi bruke dem til å stake ut vår kurs. Vi skulle også foreta regelmessige kurskorreksjoner ved å orientere oss etter åndelige landemerker.

På denne måten vil vi ikke gå i ring, men gå med tillit og frimodighet i retning av den store himmelske velsignelse som er førstefødselsretten til alle som går på den rette og smale vei som en Kristi disippel. ■

NOTER

1. Se Jan L. Souman og andre, "Walking Straight into Circles," *Current Biology*, vol. 19 (29. sep. 2009), 1538–42.
2. Se, for eksempel, Robert Krulwich, "A Mystery: Why Can't We Walk Straight?" npr.org/blogs/krulwich/2011/06/01/131050832/a-mystery-why-can-t-we-walk-straight.

eller annerledes. Bare tenk på budskapene fra forrige generalkonferanse. Mange oppfordret oss til å styrke familien og forbedre ekteskapet. Dette nummeret av *Liahona* fokuserer også på disse evige verdiene, med mange praktiske anbefalinger til velsignelse for oss.

Biter vi oss merke i og anvender vi disse nyttige rådene? Ser vi og går vi i retning av disse reelle og verdifulle landemerkene?

Motgiften mot å gå seg vill

Åndelige landemerker er uunnværlige for å holde oss på den rette og smale sti. De gir klar rettledning med hensyn til hvilken vei vi skal ta – men bare hvis vi ser dem og går mot dem.

Hvis vi nekter å la oss lede av disse landemerkene, blir de meningsløse dekorative masser som ikke har noen

hensikt, annet enn å gi variasjon til den flate horisonten.

Det er ikke nok at vi utelukkende følger våre instinkter.

Det er ikke nok å ha de beste hensikter.

Det holder ikke bare å stole på våre naturlige sanser.

Selv når vi tror vi følger en rett åndelig vei, vil vi, uten virkelige

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

Når du forbereder deg til å undervise fra dette budskapet, kan du granske Skriftene for å finne eksempler på personer som ble ledet av åndelige landemerker, eller personer som gikk i ring. Du kan begynne ditt studium med disse skriftstedene: 4 Mosebok 14:26-33; 1 Nephi 16:28-29; Alma 37:38-47. Hvis du føler deg tilskyndet til det, kan du dele innsikt fra disse eksemplene med dem du underviser. Spør dem hva vi kan lære av disse historiene.

Landemerker for deg

President Uchtdorf beskriver generalkonferansen og Skriftene som landemerker som hjelper oss å unngå å gå oss vill i åndelig forstand. Tenk på andre åndelige landemerker som har påvirket og veiledet deg i ditt liv. Skriv om dine erfaringer i dagboken din. Disse sitatene fra president Monson kan være til hjelp:

“Din [patriarkalske] velsignelse skal ikke brettes pent sammen og stikkes unna. Den skal ikke rammes inn eller offentliggjøres. Den skal leses. Den skal verdsettes høyt. Den skal etterleves. Din patriarkalske velsignelse vil lede deg gjennom den mørkeste natt. Den vil lede deg gjennom livets farer.”

“Din patriarkalske velsignelse: En lysets Liahona”, *Lys over Norge*, jan. 1987, 55.

“Vår himmelske Fader sendte oss ikke ut på vår evige reise uten å gi oss midler til å motta veiledning fra ham som ville sikre vår trygge hjemreise. Jeg snakker om bønn. Jeg snakker også om hviskingen fra den milde, lave røsten.”

“Livets løp,” *Liahona*, mai 2012, 92.

BARN

Jeg kan finne veien

President Uchtdorf sier at vi må følge åndelige landemerker fordi de vil hjelpe oss å velge det rette og komme nærmere Frelseren. Noen av disse landemerkene er bønn, Skriftene, generalkonferansen og *Liahona*.

Finn veien gjennom labyrinten ved å følge disse landemerkene.

Les en tale fra forrige generalkonferanse sammen som familie. Hva foreslår taleren at vi gjør for å holde oss på riktig vei? Sett deg mål sammen med familien om å anvende det du har lært.

Studer dette lesestoffet ydmykt, og drøft det med søstrene du besøker, slik det er aktuelt. Bruk spørsmålene som hjelp til å styrke søstrene og til å gjøre Hjelpeforeningen til en aktiv del av ditt eget liv. Du finner mer informasjon på reliefsociety.lds.org.

Glede over slektshistorie

Eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum har sagt at Elijahs ånd er “en tilkjennevisning av Den hellige ånd som bærer vitnesbyrd om familiens guddommelige natur”.¹

Som medlemmer av Kristi gjenopprettede Kirke, er vi forpliktet ved pakt til å søke etter våre forfedre og gjøre evangeliets frelsende ordinanser tilgjengelig for dem. De kan ikke bli fullkomne uten oss (se Hebreerne 11:40), og “ei heller kan vi bli fullkomne uten våre avdøde” (L&p 128:15).

Slektshistorisk arbeid forbereder oss for det evige livs velsignelser og hjelper oss å styrke vår tro og vår personlige rettskaffenhet. Slektshistorie er en viktig del av Kirkens misjon som muliggjør arbeidet med frelse og opphøyelse for alle.

President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, har sagt: “Når vi forsker på våre egne slektslinjer, blir vi interessert i mer enn bare navn. Vår interesse vender vårt hjerte til våre fedre – vi prøver å finne dem, bli kjent med dem og hjelpe dem.”²

Fra Skriftene

Malaki 4:5-6; 1 Korinterbrev 15:29; L&p 124:28-36; 128:15

NOTER

1. Russell M. Nelson, “En ny innhøsting,” *Lys over Norge*, juli 1998, 34.
2. Boyd K. Packer, “Din slektshistorie: Hvordan komme i gang,” *Liahona*, aug. 2003, 12.
3. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 469.
4. Se *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 20-21.

Tro, familie, hjelp

Fra vår historie

Profeten Joseph Smith sa: “Det største ansvar Gud har pålagt oss her i denne verden, er å søke etter våre avdøde.”³ Vi kan være stedfortredere i templet for våre avdøde forfedre og utføre nødvendige ordinanser for dem.

Sally Randall fra Nauvoo, Illinois, hvis 14-år gamle sønn er død, fant stor trøst i løftet om evige familier. Etter at hennes mann ble døpt for deres sønn, skrev hun til sine slektninger: “Hvor stort det er at vi... kan døpes for alle våre døde [forfedre] og frelse dem så langt tilbake som vi kan få kunnskap om dem.” Så ba hun sine slektninger om å sende henne informasjon om sine forfedre, idet hun sa: “Jeg har tenkt å gjøre det jeg kan for å frelse [vår familie].”⁴

HVA KAN JEG GJØRE?

1. Hvordan kan jeg hjelpe søstrene jeg har ansvar for å gjøre slektshistorie?
2. Skriver jeg min personlige historie?

“JEG VIL IKKE GLEMME DEG”

Av Becky Squire

Da jeg kom til min rutinemessige legetime, var jeg full av begeistring og håp. Ved hjelp av ultralyd hadde jeg allerede sett min lille babys hjer-teslag, men nå, flere uker senere, ville det lille barnet inni meg være enda større. Etter å ha opplevd det mirakel det er å gå gravid tre ganger allerede, var jeg fremdeles like forundret.

Ti minutter senere gråt jeg alene i bilen min – med bildet av et dødfødt barn uten puls for alltid innprentet i mitt sinn.

I dagene som fulgte, levde jeg i fortumlet apati. Jeg følte meg tom og ensom. Min mann måtte på jobb igjen, og våre tre barn løp rundt i huset mens jeg halvhjertet laget mat til dem og forsøkte å holde huset rent. Men jeg var egentlig ikke tilstede. Når jeg kom hjem etter å ha gjort noen ærender, var det første jeg gjorde å sjekke om jeg hadde noen tapte anrop. Ingen. Jeg sjekket e-posten min hver time. Ingenting. Jeg begynte å lure på om mine venner og naboer brydde seg om meg. Var de egentlig mine venner i det hele tatt? Jeg la ikke merke til hvordan Satan arbeidet med meg.

Jeg øste ut mine følelser til min mann en kveld, og han skjønnte umiddelbart hva som foregikk. Han delte 1 Nephi 21:15-16 med meg:

“[Jeg glemmer ikke] deg, O Israels hus.

Se, i begge mine hender har jeg gravert deg, dine murer står alltid for meg.”

Jeg hadde lært om og studert forsoningen før. Jeg trodde jeg visste hva det var. Men jeg hadde ikke klart å anvende den riktig på mitt eget liv. Jesus hadde allerede gjennomgått

alle mine sorger. Han visste nøyaktig hvordan jeg hadde det.

“Jesus viste det største eksempel da forsoningen krevde at han steg ned ‘under alt’ (L&p 88:6) og led ‘alle menneskers smerter’ (2 Nephi 9:21). Derfor forstår vi at forsoningen har en større hensikt enn å være et middel til å overvinne synd. Dette som er det største av alt som er utrettet på jorden, gir Frelseren makt til å oppfylle dette løftet: ‘Hvis dere vil vende dere til Herren av hele deres hjerte, ... vil han ... fri dere ut’ (Mosiah 7:33).”¹

HAN FORSTÅR

“Det er ikke noe vi utholder som Jesus ikke forstår, og han venter at vi skal gå til vår himmelske Fader i bønn. Jeg vitner om at hvis vi vil være lydige og hvis vi er flittige, vil våre bønner bli besvart, våre vanskeligheter vil bli mindre, vår frykt vil bli borte, lys vil falle på oss, fortvilelsens mørke vil bli spredt og vi vil være nær Herren og føle hans kjærlighet og Den hellige ånds trøst.”

Eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum, “Se, vi priser dem salige som holder ut,” *Lys over Norge*, juli 1998, 78.

Hvilken bedre venn kunne jeg ha i løpet av denne tragiske tiden enn en som med sikkerhet kunne ha medfølelse med meg? Jeg innså at jeg trengte at min Frelser hjalp meg å overvinne min sorg. Da jeg vendte meg til Herren, så jeg umiddelbart hans kjærlighet til meg. Jeg følte ro og fred, og jeg følte at Jesus forsto meg på en måte som jeg aldri hadde trodd var mulig. Han er akkurat den slags venn jeg lengtet etter i tiden etter min spontanabort – den slags venn jeg trengte mest.

Jeg vet at jeg alltid kan komme til min Frelser, ikke bare når jeg trenger å omvende meg fra mine synder, men også når jeg trenger en skulder å gråte på. Han er alltid der. Når vi søker etter noen som kan forstå våre smerter og sorger, la oss ikke glemme vår beste venn, Jesus Kristus. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

NOTE

1. Donald L. Hallstrom, "Vend deg til Herren," *Liahona*, mai 2010, 80.

Min mann delte 1 Nephi 21:15-16 med meg. Jeg innså at jeg trengte at min Frelser hjalp meg å overvinne min sorg.

HVORDAN KAN VI FÅ FRED?

President Thomas S. Monson talte om tre måter å finne fred i livet på:

"Jeg taler ikke om den fred mennesket fremmer, men den fred Gud har lovet. Jeg taler om fred i våre hjem, fred i vårt hjerte, fred i vårt liv. Fred på menneskers vis er forgjengelig. Fred på Guds vis vil bestå..."

For det første: Søk innover.

...Det blir ingen fred før hver enkelt i sin sjel gir næring til prinsippene personlig renhet, integritet og karakter som fremmer utvikling av fred...

For det andre: Rekk ut en hånd... Medlemskap i Kirken fører til en beslutning om å tjene andre...

For det tredje: Se opp mot himmelen Når vi gjør det, finner vi ut at vi får trøst og tilfredsstillelse ved å kommunisere med vår himmelske Fader gjennom bønn, veien til åndelig kraft – ja, veien til fred."

From "Finn fred," *Liahona*, mars 2004, 3-7.

Hvilket av disse tre forslagene kan du i større grad gjennomføre i ditt liv?

Av president
Spencer W. Kimball
(1895-1985)

Kirkens tolvte president

TILBE DEN SANNE OG LEVENDE GUD

Hva er det å frykte når Herren er med oss?

Vi lærer av Skriftene at ettersom det alltid har syntes vanskeligere å utøve tro enn å stole på ting som er nærmere for hånden, har det kjødelige menneske vært tilbøyelig til å overføre sin tro på Gud til materielle ting. Derfor har menneskene i alle tidsaldre når de har kommet inn under Satans makt og mistet troen, i stedet satt sitt håp til “kjøds arm” og til “guder av sølv og gull, kobber og jern, tre og stein – de som ikke ser og ikke hører og ikke har forstand” (Daniel 5:23) – med andre ord til avguder. Jeg mener at dette trer sterkt frem i Det gamle testamente. Uansett hva det måtte være et menneske setter høyest og stoler mest på – dette er dets gud. Skulle så denne gud vise seg ikke å være den sanne og levende Israels Gud, da dyrker dette menneske avguder.

Jeg er fast overbevist om at hvis vi leser Skriftene og prøver å anvende “dem på [oss] selv” (1 Nephi 19:24),

som Nephi foreslo, vil vi finne mange paralleller mellom tidligere tiders tilbedelse av utskårne bilder og adferdsmønstre vi kjenner til fra vår egen erfaring.

Herren har velsignet oss... De hjelpemidler vi har fått i vår makt, er gode og nødvendige for utførelsen av vårt arbeid her på jorden. Men jeg er redd for at mange av oss ... har begynt å dyrke disse ting som falske guder og de har fått makt over oss. Har vi flere av disse gode tingene enn vår tro kan tåle? Mange tilbringer mesteparten av tiden med å arbeide i tjeneste for et selvbilde som inkluderer nok penger, aksjer, obligasjoner, investeringsporteføljer, eiendom, kredittkort, møbler, biler og lignende til å *garantere* verdslig trygghet ...

Vår oppgave

Glemt er det faktum at vår oppgave er å bruke disse mange hjelpemidlene i vår familie og våre quorumer til å bygge opp Guds rike – til å fremme misjonærarbeidet, slektshistorie og tempelarbeid, til å oppdra våre barn som fruktbare tjenere for Herren, til å velsigne andre på alle måter, så de også kan være fruktbare. I stedet bruker vi disse velsignelsene til å tilfredsstille våre egne lyster, og som Moroni sa: “Hvorfor pynter dere dere med det

som ikke har liv, og lar de sultne og de trengende, de nakne og syke og de som lider gå dere forbi uten å ense dem?” (Mormon 8:39.)

Som Herren selv sa i vår tid: “De søker ikke Herren for å grunnfeste hans rettferdighet, men hvert menneske går sin egen vei og etter sin egen guds bilde – et bilde som er i verdens lignelse, og *hvis vesen er en avgud* som blir gammel og skal forgå i Babylon, ja, Babylon den store som skal falle.” (L&p 1:16; uthevelse tilføyd.)

Et dårlig bytte

En mann jeg kjenner, ble kalt til en stilling i Kirken, men han følte at han ikke kunne motta kallet fordi hans investeringer krevde mer ... av hans tid enn han kunne avse til Herrens arbeid. Han forlot Herrens tjeneste i sin søken etter mammon, og i dag er han millionær.

Jeg har imidlertid nylig lært en interessant kjensgjerning: Hvis en mann eier en gullmengde til en verdi av en million dollar... er han i besittelse av omtrent bare en 27-milliarddel av alt det gull som finnes i den tynne jordskorpen. Dette er en så liten del av det hele at det er ufattelig for det menneskelige sinn. Men dette er ikke alt: Herren, som skapte hele jorden og har makt over den, han skapte også andre kloder, ja, “verdener uten tall” (Moses

1:33). Og da denne mannen mottok prestedømmets ed og pakt (se L&p 84:33-44), fikk han et løfte fra Herren om å motta “alt som min Fader har” (L&p 84:38). Å tilsidesette alle disse store løfter til fordel for et skrin med gull og en følelse av kjødelig trygghet, er en feilvurdering uten sidestykke. Tenke seg til at et menneske kan være fornøyd med så lite! Dette er sannelig triste og ynkerverdige utsikter. Menneskenes sjeler er av langt større verdi enn dette.

En ung mann som ble kalt på misjon, svarte at han ikke hadde særlige evner i den retning. Det han var flink til, var å holde sin nye bil med mange hestekrefter i tipp topp stand... Hele tiden hadde hans far

vært fornøyd med tingene som de var, og han pleide å si: “Han liker å gjøre ting med hendene. Det er godt nok for ham.”

Godt nok for en Guds sønn? Denne unge mannen var ikke klar over at bilen hans med alle sine hestekrefter er uendelig liten i forhold til den kraft som finnes i sjøen eller i solen. Og det finnes mange soler, som alle kontrolleres ved lov og til syvende og sist ved prestedømmet – en prestedømskraft som han kunne ha utviklet i Herrens tjeneste. Han var fornøyd med en ynkelig gud, en blanding av stål, gummi og skinnende krom.

Et eldre ektepar trakk seg tilbake fra sitt arbeid i verden og praktisk talt også fra Kirken. De kjøpte en pickup

og en campingvogn... og dro avsted for å se verden... De hadde ikke tid til tempelarbeid, de var for travelt opptatt til å gjøre genealogisk arbeid og misjonærtjeneste. Han mistet kontakten med sitt prestedømsquorum og var ikke hjemme lenge nok til å arbeide med sin personlige historie. Det var sterkt behov for deres erfaring og lederskap i grenen de tilhørte, men de ... var ikke tilgjengelige ...

Hvis vi insisterer på å bruke all vår tid og alle våre midler til å skaffe oss et jordisk rike, da er det akkurat det vi vil få som arv.

Forsak det som hører verden til

Til tross for at vi liker å betrakte oss selv som moderne, og til tross

for den tendens vi har til å tro at vi er mer raffinerte enn folk i tidligere tider var – til tross for alt dette er vi i det store og hele et avgudsdyrkende folk, noe Herren finner særdeles frastøtende.

Vi blir... lett distraherert fra vårt oppdrag med å forberede Herrens komme... Vi glemmer at hvis vi er rettfærdige, vil Herren enten ikke la våre fiender komme over oss, ... Iler han vil utkjempe våre slag for oss (se 2 Mosebok 14:14; L&p 98:37, for å nevne bare to av mange henvisninger)...

Hva er det å frykte når Herren er med oss? Kan vi ikke ta Herren på hans ord og utøve litt tro på ham? Vi er pålagt bare positive ting – å ikke la

verdslige ting bli noe mål i seg selv, å avholde oss fra avgudsdyrkelse og gå frem i tro, og å bringe evangeliet til våre fiender, slik at de ikke lenger vil være våre fiender.

Utøv større tro

Vi må holde opp med å dyrke vår tids avguder og slutte med å stole på “kjøds arm”, for Herren har sagt til hele verden i vår tid: “Jeg vil ikke spare noen som blir tilbake i Babylon” (L&p 64:24)... Vi tror at måten enhver enkeltperson og enhver familie kan berede seg på slik Herren har pålagt oss, er å begynne å utøve større tro og å omvende seg, samt aktivt å engasjere seg i hans rike på jorden, nemlig Jesu Kristi Kirke av Siste

Dagers Hellige. I begynnelsen kan det synes litt vanskelig, men når et menneske først begynner å få forståelsen av det sanne verk, når det begynner å se noe av evigheten i dens sanne perspektiv – da vil verdien av velsignelsene etter hvert langt overstige det det koster å forsake “verden”.

Heri ligger den eneste sanne lykke, og derfor innbyr og ønsker vi velkommen alle mennesker overalt til å delta i dette arbeidet. For dem som er fast bestemt på å tjene Herren for enhver pris, er dette veien til evig liv. Alt annet er bare et middel til å nå dette målet. ■

Undertitler tilføyd, rettskriving og tegnsetting er standardisert.

Utdrag fra “De falske guder vi dyrker,” Lys over Norge, aug. 1977, 1-4.

HJELP PERSONER MED FUNKSJONSHEMNINGER

Av **Becky Young Fawcett**

Kirkens tjenesteorgan for funksjonshemmede

Da Lynn Parsons ble kalt som spesialist på funksjonshemninger i Hurst Texas stav, ønsket hun å utføre sitt kall på en måte som ville være til velsignelse for medlemmene i staven, særlig medlemmer med nedsatt funksjonsevne og deres familier.

Noe av det første Lynn gjorde, var å se på informasjonen om sitt kall på LDS.org (lds.org/callings/disability-specialist), og hun brukte *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* for å sette seg inn i Kirkens offisielle retningslinjer med hensyn til personer med funksjonshemninger. Nettstedet for funksjonshemmede (lds.org/disability) har også vært til hjelp. Det hjalp henne å forstå ulike funksjonshemninger og fungerte som en ressurs hun kunne dele med stavens medlemmer.

Håndbok 2 fastslår: "Biskopsrådet eller stavspresidentskapet kan kalle en menighetens eller stavens spesialist på funksjonshemninger som kan hjelpe enkeltpersoner og familier."¹ LDS.org gir ytterligere informasjon om dette

kallet og forklarer at "spesialisten på funksjonshemninger skulle bidra til økt deltagelse og inkludering av Kirkens medlemmer med nedsatt funksjonsevne".²

Med denne forståelsen, sier Lynn at hun ønsket å "hjelpe ledere å utføre sine kall ved å finne de verktøyene de trengte for å kunne hjelpe personer med nedsatt funksjonsevne".

Lynn fant også informasjon gjennom kommunale og nasjonale ressurser, Internett og medlemmer av menigheten og staven som har arbeidet med mennesker med nedsatt funksjonsevne. Lynn bruker disse ressursene når hun ser etter løsninger på noen av de utfordringene ledere og familier står overfor i hennes stav. Hun vet ikke alltid hvor hun skal henvende seg for å få informasjon eller hjelp, "men hvis du virkelig søker svar gjennom bønn," sier hun, "vil du få inspirasjon om hvor du skal lete for å finne svaret."

Forstå behov

Lynn prøver også å sette seg inn i hvilke behov

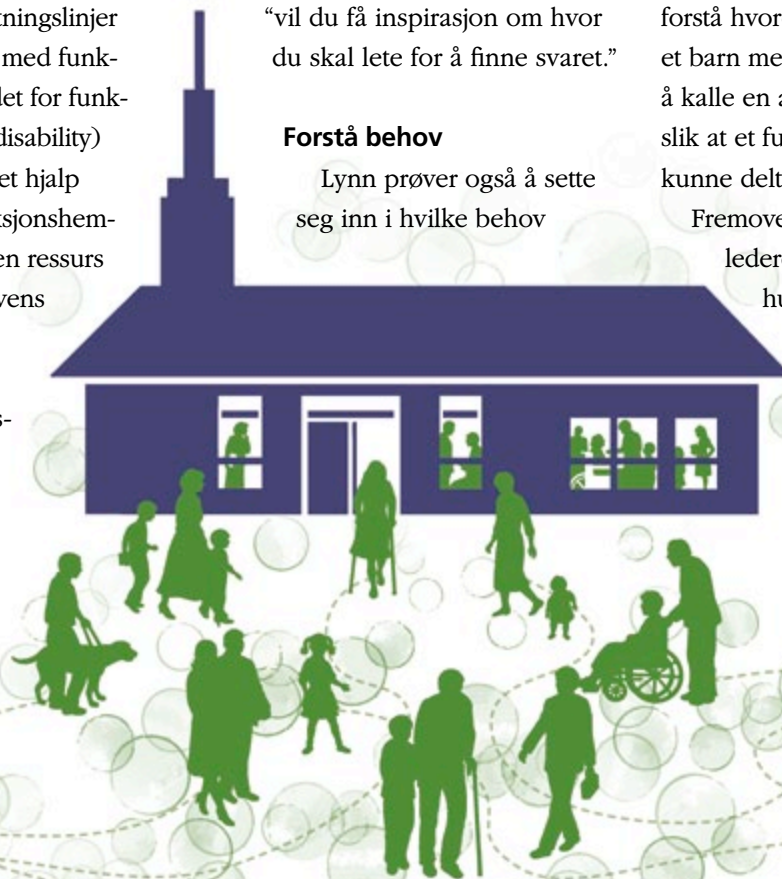
lederne i hennes stav har når det gjelder funksjonshemninger. For å gjøre dette, ba hun stavens ledere om å sende et brev til biskopene for å informere dem om hennes kall og at hun var tilgjengelig for å hjelpe. Hun møtte også stavens presidentskap for Primær for å prøve å forstå deres utfordringer, og hun la planer om å møte andre grupper ledere. "Jeg ønsket å få ut informasjon," sa hun. "Jeg ville at folk skulle vite hvor de kunne finne litt hjelp."

Ved å la medlemmene i staven vite at hun var beredt til å tjene, fant Lynn snart muligheter til å hjelpe ledere. I løpet av de første månedene etter at hun ble kalt som spesialist på funksjonshemninger, ble hun invitert til et menighetsrådsmøte for å orientere om en bestemt funksjonshemming. Hun tjente også på andre måter, for eksempel ved å hjelpe en lærer å forstå hvordan hun kunne undervise et barn med autisme, og ved å foreslå å kalle en assisterende lærer i Primær slik at et funksjonshemmet barn kunne delta i klassen.

Fremover planlegger Lynn å hjelpe ledere å utføre sine kall. Når hun gjør dette, hjelper hun medlemmer av staven å følge Frelserens eksempel ved i kjærlighet å strekke seg ut til andre, inkludert personer med nedsatt funksjonsevne. ■

NOTER

1. *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 21.1.26.
2. "Disability Specialist," www.lds.org/callings/disability-specialist.

Av president
James E. Faust
(1920-2007)

Annenrådgiver i Det
første presidentskap

ELSKET ER OGSÅ den som HAR vandret inn på EN syndefull sti

*Et budskap om håp til foreldre med barn
som har valgt en annen vei.*

President James E. Faust ble oppholdt som annenrådgiver i Det første presidentskap 12. mars 1995, og virket i dette kallet til sin død 10. august 2007. Denne talen, som ble holdt på generalkonferansen i april 2003, er tatt med i dette nummeret som en av flere artikler om å styrke familien.

Mine kjære brødre, søstre og venner, mitt budskap i dag handler om håp og lindring til sorgtyngede foreldre som har gjort sitt beste for å oppdra barn til rettferdighet med kjærlighet og hengivenhet, men som fortviler fordi deres barn har blitt opprørske eller blitt villedet til å følge en sti som fører til det onde og til ødeleggelse. Når jeg tenker på deres sterke kvaler, minnes jeg noe Jeremia sa: “En røst høres i Rama, ... Rakel gråter over sine barn. Hun vil ikke la seg trøste.” Til dette ga Herren sin kjærkomne forsikring: “Hold opp med å gråte... Du skal få lønn for ditt arbeid... De skal vende tilbake fra fiendens land.”¹

Jeg må innlede med å bære vitnesbyrd om at Herrens ord til foreldre i Kirken står i Lære og pakter, kapittel 68, i denne bemerkelsesverdige instruksjonen: “Og videre, i den grad foreldre i Sion eller i noen av hennes organiserte staver har barn, og de ikke lærer dem å forstå læren om omvendelse, tro på Kristus den levende Guds

De som kommer på avveier, "vil måtte betale sin gjeld til rettferdigheten, de vil lide for sine synder og kan måtte gå en tornefull sti, men hvis den til sist leder dem, i likhet med den angrende sønn, til en kjærlig og tilgivende fars hjerte og hjem, vil ikke den smertefulle erfaringen ha vært forgjeves."

Sønn og om dåp og Den Hellige Ånds gave ved håndspåleggelse når de er åtte år gamle, skal synden være på foreldrenes hoder.”²

Foreldre instrueres om å “lære sine barn å be og å vandre rettskaffent for Herren”.³ Som far, bestefar og oldefar aksepterer jeg dette som Herrens ord, og i egenskap av Jesu Kristi tjener oppfordrer jeg foreldre til å følge dette rådet så samvittighetsfullt de kan.

Hvem er gode foreldre? Det er de som kjærlig, oppriktig og ved bønn har prøvd å lære sine barn ved eksempel og forskrift å “å be og vandre rettskaffent for Herren”.⁴ Dette gjelder selv om noen av deres barn er ulydige eller verdslige. Barn kommer inn i denne verden med sin egen distinkte ånd og personlighet. Noen barn “ville utfordre et hvilket som helst foreldrepar under hvilke som helst omstendigheter... Det kan være andre som ville være til velsignelse og glede for nesten et hvilket som helst foreldrepar.”⁵ Gode foreldre er de som har ofret og strevd for å gjøre sitt beste under de omstendigheter deres familie har hatt.

Foreldres kjærlighet til sine barn kan ikke måles. Dette forholdet er ikke likt noe annet. Det overgår selve livet. En mors eller fars kjærlighet til et barn er vedvarende og overstiger hjertesorg og skuffelse. Alle foreldre håper og ber om at deres barn vil ta kloke avgjørelser. Lydige og ansvarsbevisste barn gjør sine foreldre uendelig stolte og tilfredse.

Men hva om de barna som har blitt undervist av trofaste, kjærlige foreldre, har blitt opprørske og ledet på avveier? Finnes det håp? Den sorg en mor eller far føler over et opprørsk barn, er nesten ikke til å lindre.

Kong Davids tredje sønn, Absalom, drepte en av sine brødre og ledet også et opprør mot sin far. Absalom ble drept av Joab. Da kong David hørte om Absaloms død, gråt han og uttrykte sin sorg: “Min sønn, min sønn Absalom! Å, at jeg var død i ditt sted! Absalom, min sønn, min sønn!”⁶

En slik foreldrekjærlighet kom også til uttrykk i lignelsen om den fortapte sønn. Da den opprørske sønnen kom hjem etter å ha sløst bort arven sin på et tøylesløst liv, slaktet faren gjøkalken og feiret den fortaptes hjemkomst, og han sa til sin lydige, men opprørte sønn: “Men nå skulle vi fryde oss og være glade, fordi denne din bror var død og er blitt levende, var tapt og er funnet.”⁷

Jeg tror og aksepterer eldste Orson F. Whitneys [1855-1931] trøstende ord:

“Profeten Joseph Smith erklærte – og han har aldri fremsatt en mer trøsterik lære – at trofaste foreldres evige besegling og de guddommelige løfter som er gitt dem for tapper tjeneste i sannhetens sak, vil frelse ikke bare dem selv, men også deres etterkommere. Selv om noen av fårene kan vandre bort, følger Hyrdens øyne dem, og før eller senere vil de føle Det guddommelige forsyns armer strekke seg ut og trekke dem tilbake til folden. Enten i dette liv eller i det neste, vil de vende tilbake. De vil måtte betale sin gjeld til rettferdigheten, de vil lide for sine synder og kan måtte gå en tornefull sti, men hvis den til sist leder dem, i likhet med den angrende sønn, til en kjærlig og tilgivende fars hjerte og hjem, vil ikke den smertefulle erfaringen ha vært forgjeves. Be for deres likeglade og

Foreldres kjærlighet til et barn er vedvarende og overstiger hjertesorg og skuffelse. Alle foreldre håper og ber om at deres barn vil ta kloke avgjørelser.

Den fortapte sønn ble ønsket velkommen tilbake til familien, men hans arv var oppbrukt. Barmhjertigheten vil ikke berøve rettferdigheten, og trofaste foreldres beseglende kraft vil bare ha krav på villfarne barn på betingelse av deres omvendelse og Kristi forsoning.

ulydige barn. Hold fast på dem med deres tro. Fortsett å håpe og tro til dere ser Guds frelse.”⁸

Et prinsipp i denne erklæringen som ofte blir oversett, er at de helt og fullt må omvende seg og “lide for sine synder” og “betale sin gjeld til rettferdigheten”. Jeg er klar over at dette liv er tiden for å forberede oss til å møte Gud.⁹ Om barn på avveier ikke omvender seg i dette liv, er det fremdeles mulig at beseglingsbåndene er sterke nok til at de ennå kan arbeide med sin omvendelse? I Lære og pakter får vi vite:

“De døde som omvender seg, vil bli forløst ved å adlyde ordinansene i Guds hus.

Og etter at de har sonet straffen for sine overtredelser og er vasket rene, skal de motta en belønning i overensstemmelse med sine gjerninger, for de er arvinger til frelse.”¹⁰

Vi husker at den fortapte sønn ødslet bort sin arv, og da alt var tapt, kom han tilbake til sin fars hus. Der ble han ønsket velkommen tilbake til familien, men hans arv var oppbrukt.¹¹ Barmhjertigheten vil ikke berøve rettferdigheten, og trofaste foreldres beseglende kraft vil bare ha krav på villfarne barn på betingelse av deres omvendelse og Kristi forsoning. Omvendte villfarne barn vil oppnå frelse og alle de velsignelser som hører til den, men opphøyelse er noe langt mer. Den må fullt ut fortjenes. Spørsmålet om hvem som vil få opphøyelse, må overlates til Herrens barmhjertighet.

Det er få hvis opprørskhet og ugudelige gjerninger er så store at de har “syndet bort evnen til omvendelse”.¹² Denne vurderingen må også overlates til Herren. Han sier: “Jeg, Herren, tilgir den jeg vil tilgi,

men av dere fordres det at dere tilgir alle mennesker.”¹³

Vi er kanskje ikke i dette liv gitt full forståelse av hvor solide beseglingsbåndene til trofaste foreldre er til barna. Det kan meget vel være at det er bedre ressurser i virksomhet enn vi kjenner til.¹⁴ Jeg tror det skjer en sterk dragning til familien ved at kjære foreldre fortsetter å påvirke oss fra den andre siden av sløret.

President Howard W. Hunter [1907-95] hevdet at “omvendelse er intet annet enn sjelens hjemlengsel, og at foreldres uavbrutte og årvåkne omsorg er det mest rettferdige jordiske bilde på Guds usvikelige tilgivelse”. Er ikke familien den nærmeste analogi som Frelserens misjon søkte å opprette?¹⁵

Vi lærer mye om å være foreldre av våre egne foreldre. Min kjærlighet til min far ble langt inderligere når han var tålmodig, vennlig og forståelsesfull. Da jeg ødela familiens bil, var han mild og tilgivende. Men hans sønner kunne forvente streng disiplinering hvis vi fortalte noe annet enn sannheten, eller hvis vi fortsatte å bryte reglene, men spesielt hvis vi ikke viste respekt for mor. Min far har vært død i nesten et halvt århundre, men jeg savner sårt å kunne gå til ham for å få kloke, kjærlige råd. Jeg medgir at jeg til tider var tvilende til hans råd, men jeg kunne aldri tvile på hans kjærlighet til meg. Jeg ønsket aldri å skuffe ham.

Et viktig element når det gjelder å gjøre det beste vi kan som foreldre, er å gi kjærlig, men bestemt disiplin. Hvis vi ikke disiplinere våre barn, kan samfunnet gjøre det på en måte som hverken vi eller våre barn synes om. Å disiplinere barn innebærer å lære dem

å arbeide. President Gordon B. Hinckley [1910-2008] sa: “En av de høyeste verdier ... er dyden ærlig arbeid. Kunnskap uten arbeid gir ingen fortjeneste. Kunnskap og arbeid er genialt.”¹⁶

Satans utbredte snarer øker i omfang, og av den grunn blir det vanskeligere å oppdra barn. Derfor må foreldre gjøre sitt ytterste, og de må ta i bruk den hjelp som tjeneste i Kirken og aktivitet kan gi. Hvis foreldre ikke oppfører seg slik de bør og går på avveier, om så bare forbigående, kan noen av deres barn føle at de kan gjøre det samme.

Også en annen side av medaljen må nevnes. Jeg bønnfaller dere på vegne av barn som fremmedgjøres fra sine foreldre, om å ta dere av dem, selv om de ikke har oppført seg slik de skulle. Barn som er kritiske overfor sine foreldre, gjør klokt i å huske Mormons vise råd. Han sa: “Fordøm meg ikke på grunn av min ufullkommenhet, heller ikke min far på grunn av hans ufullkommenhet, heller ikke dem som har skrevet før ham. Men takk heller Gud for at han har vist dere vår ufullkommenhet, så dere kan lære å bli visere enn vi har vært.”¹⁷

Gode foreldre er de som kjærlig, bønnfylt og ærlig har prøvd å undervise sine barn ved eksempel og ved formaning “å be, og vandre rettskafent for Herren”. Dette er riktig, selv om noen av deres barn er ulydige eller verdslige.

Jeg har en bønn for barn som har et distansert forhold til sine foreldre, om at de strekker seg ut til dem... Jeg håper alle barn med tiden vil vende sitt hjerte til sine fedre og også til sine mødre.

Da Moroni besøkte den unge profeten Joseph Smith i 1823, siterte han følgende vers om Elijahs misjon: "Og han skal plante i barnas hjerter de løfter som ble gitt til fedrene, og barnas hjerter skal vendes til deres fedre."¹⁸ Jeg håper alle barn til sist vil vende sitt hjerte til sine fedre og også til sine mødre.

Et strålende ektepar jeg kjente i min ungdom, hadde en sønn som ble opprørsk og fjernet seg fra familien. Men i senere år forsonet han seg med dem og ble den mest omtenkssomme og omsorgsfulle av alle deres barn. Etter hvert som vi blir eldre, blir dragingen mot foreldre og besteforeldre på den andre siden av sløret sterkere. Det føles godt når de besøker oss i våre drømmer.

Det er svært urettferdig og ukjærlig å dømme samvittighetsfulle og trofaste foreldre fordi noen av deres barn blir opprørske eller forlater foreldrenes lærdommer og kjærlighet. Heldige er de ektepar som har barn og barnebarn som bringer dem trøst og tilfredsstillelse. Vi skulle ha omtanke for disse verdige, rettskafne foreldrene som strever og lider på grunn av ulydige barn. En av mine venner pleide å si: "Hvis du aldri har hatt problemer med barna dine, }så bare vent en stund." Ingen kan med noen grad av visshet si hva deres barn vil gjøre under visse omstendigheter. Da min kloke svigermor så andre barn oppføre seg mindre bra, pleide hun å si: "Jeg sier aldri at det ville aldri mine barn gjøre, for de kunne være i ferd med å gjøre det akkurat i dette øyeblikk!" Når foreldre sørger over ulydige og villfarne barn,

må vi i medfølelse fri oss for “å kaste den første sten”.¹⁹

Et medlem av Kirken skrev anonymt om den vedvarende hjertesorg hennes bror påførte hennes foreldre. Han hadde innlatt seg på narkotika. Han motsatte seg alle anstrengelser med hensyn til kontroll og disiplin. Han opptrådte svikefullt og utfordrende. I motsetning til den fortapte sønn kom ikke denne villfarne sønnen hjem på eget initiativ. I stedet ble han tatt av politiet og tvunget til å ta konsekvensene av sine handlinger. I to år betalte foreldrene for Bills behandlingsprogram, som til syvende og sist gjorde ham rusfri. Bills søster oppsummerte det slik: “Jeg synes mine foreldre er fabelaktige. De vaklet aldri i sin kjærlighet til Bill, selv om de var uenige i og til og med hatet det han gjorde mot seg selv og familien. Men deres familieforpliktelse var så sterk at de støttet Bill på enhver måte som var nødvendig for å få ham gjennom den vanskelige tiden og inn på tryggere grunn. De praktiserte det dypere, mer følsomme og omfattende Kristi evangelium ved å elske en som hadde kommet på avveier.”²⁰

La oss ikke være arrogante, men ydmykt takknemlige hvis våre barn er lydige og viser respekt for våre lærdommer om Herrens veier. Til de sorgtyngede foreldre som har vært rettskafne, flittige og brukt mye bønn i forbindelse med undervisningen av sine ulydige barn, sier vi at Den gode hyrde våker over dem. Gud er oppmerksom på og forstår deres dype sorg. Det finnes håp. Finn trøst i Jeremias ord: “Du skal få lønn for ditt arbeid” og dine barn kan “vende tilbake fra fiendens land”.²¹ Dette vitner og ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jeremia 31:15-16.
2. Lære og pakter 68:25.
3. Lære og pakter 68:28.
4. Lære og pakter 68:28.
5. Howard W. Hunter, “Foreldres omtanke for barna,” *Lys over Norge*, april 1984, 114.
6. 2 Samuelsbok 18:33.
7. Lukas 15:32.
8. Orson F. Whitney, i Conference Report, april 1929, 110.
9. Alma 34:32.
10. Lære og pakter 138:58-59.
11. Se Lukas 15:11-32.
12. Alonzo A. Hinckley, i Conference Report, okt. 1919, 161.
13. Lære og pakter 64:10.
14. Se John K. Carmack, “Når våre barn kommer på avveier,” *Liahona*, mars 1999, 28-37.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams (1997), 32.
16. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 704.
17. Mormon 9:31.
18. Joseph Smith – Historie 1:39.
19. Harold B. Lee, *Decisions for Successful Living* (1973), 58.
20. “With Love – from the Prodigal’s Sister,” *Ensign*, juni 1991, 19.
21. Jeremia 31:16.

Heldige er de ektepar som har barn og barnebarn som bringer dem trøst og tilfredsstillelse. Vi skulle ha omtanke for disse verdige, rettskafne foreldrene som strever og lider på grunn av ulydige barn.

STYRK

familien og Kirken

GJENNOM PRESTEDØMMET

*Foreldre, familier og enkeltpersoner blir velsignet når de studerer
og diskuterer disse inspirerte budskapene.*

Av Richard M. Romney

Kirkens tidsskrifter

Husker du disse løftene? Du har kanskje hørt dem i videoutdrag som ble vist under et rådsmøte, på et møte en femte søndag eller en leksjon i Hjelpeforeningen eller prestedømmet. Eller dere kan ha diskutert dem på en familiens hjemmeaften. Løftene er:

- Ektemenn og hustruer vil stå sammen.
- Fedre og mødre vil utøve bedre åndelig lederskap i sine familier.
- Ungdom vil bli forberedt til å inngå og holde hellige pakter og tjene Herren som heltidsmisjonærer og gjennom hele livet.
- Enslige medlemmer vil bli støttet, motta prestedømmets velsignelser i sine hjem og være fullt engasjert i å bygge opp Guds rike.
- Quorumer og råd vil samarbeide om å tjene vår himmelske Faders barn.
- Kirken vil bli styrket.

Disse løftene ble gitt i mars, da Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum publiserte budskap på en DVD med tittelen *Styrk familien og Kirken gjennom prestedømmet*. Den gangen ble menighets- og stavsråd oppfordret til å gjennomgå budskapene og deretter rådføre seg med hverandre om hvordan de skulle bruke dem. Samtidig ble familiene oppfordret til å se videosegmentene på Internett på <http://wwlt.lds.org>, i tillegg til kortere utdrag etter hvert som de blir tilgjengelige. Ledere og lærere ble oppfordret til å gi medlemmene anledninger på møter og i klasser til å vise segmenter og snakke om sine egne inntrykk, erfaringer og vitnesbyrd ifølge Åndens tilskyndelser. Foreldrene ble oppfordret til å gjøre det samme hjemme med sine familier.

“Den hellige ånd vil lære dem hvordan de kan styrkes ved prestedømmets kraft i sine egne roller og ansvarsoppgaver,” blir det sagt i segmentet “Hvordan bruke denne opplæringen”.

Dynamiske diskusjoner

Selv om budskapene ble publisert for tre måneder siden, fortsetter studiet og diskusjonene – og de medfølgende velsignelsene – i dag, og denne tilnærmingen gir en ny dimensjon til opplæring i Kirken. I motsetning til tidligere opplæringer, som først og fremst var en enkelt sending til ledere på menighets- og stavsplan, er denne opplæringen ment å være langvarig. Det er derfor videosegmentene er lagt ut på nettet på wwlt.lds.org. Et beslektet nettsted, leadershiplibrary.lds.org, inneholder koblinger

til videoene samt ytterligere ressurser for å hjelpe familier, enkeltpersoner, quorumer, klasser og råd å utdype sin forståelse og anvende det de lærer.

Hvert videosegment fokuserer på et eget aspekt av prestedømmet. Medlemmer av Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum, sammen med andre generalautoriteter og funksjonærer på generalplan, gir inspirert undervisning om:

- Hvordan familier kan finne styrke og fred gjennom prestedømmets kraft.

HVOR DU FINNER VIDEOER OG RESSURSER

Videosegmenter og støttemateriale er tilgjengelig på <http://wwlt.lds.org>. Når de skal vise segmenter fra Internett i et møtehus, oppfordres ledere til å laste dem ned og avspille dem på en datamaskin istedenfor å stole på møtehusets Internett-tilkobling.

- Hvordan vi kan hjelpe hver familie å oppleve prestedømmets velsignelser.
- Hvordan de som innehar prestedømsnøkler, styrker hjem og familier.
- Hvordan vi kan tjene på Kristus-lignende måter.
- Hvordan oppdra barn i lys og sannhet.

Mange av evangeliets prinsipper som er omtalt i *Styrk familien og Kirken gjennom prestedømmet*, er også forklart i *Håndbok 2: Kirkens administrasjon*, så det kan være nyttig å repetere informasjon fra håndboken i løpet av studiet og diskusjonene. Å repetere “Familien – En erklæring til verden” kan også være nyttig.

President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap, forklarer at budskapene i *Styrk familien og Kirken gjennom prestedømmet* “har til hensikt å hjelpe oss å lære, ved Den hellige ånds kraft, hvordan vår himmelske Fader ønsker at vi skal tjene, spesielt i familier”. Det er den mest effektive delen av opplæringen – ikke så mye hva som blir sagt i et videosegment, men hva Den

hellige ånd lærer oss når vi grunner på og snakker om prinsippene.

Hvor vi kan dele

Alle ledere, medlemmer og familier skulle gis anledning til å høre og diskutere budskapene i *Styrk familien og Kirken gjennom prestedømmet*, enten på DVD eller på nettet.

Budskapene vil velsigne familier hvis de bruker dem på hjemmeaftener og på andre familiesamlinger. Ektemenn og hustruer er, tross alt, likeverdige partnere med hensyn til å lede sine barn. “Det kan være tilfeller hvor en far eller mor trenger å lære et prinsipp, og de kan bruke denne ressursen når de prøver å hjelpe en sønn eller en datter videre,” forklarer eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum i segmentet med tittelen “Dette er Hans verk”. Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum sier at “uansett hvor betydelig undervisning av en prestedømsveileder eller en Unge kvinners veileder i Kirken er – og vi håper den er svært effektiv – kan den på ingen måte være like effektiv som en mor eller fars eksempel”.

PROFETISKE PRINSIPPER FRA OPPLÆRINGEN

Videsegmentene som finnes i *Styrk familien og Kirken gjennom prestedømmet*, er fulle av minneverdige læresetninger. Her er noen av dem fra medlemmer av De tolv apostlers quorum:

Eldste L. Tom Perry leder en diskusjon om prestedømsnøkler, og bærer vitnesbyrd om at “det er Frelserens kirke vi tilhører. Han er den som leder og veileder sin profet her på jorden. Jeg er ikke det minste i tvil om at han er Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges overhode.”

Eldste Russell M. Nelson sier at “ingenting er viktigere for fremtidige misjonærer enn å føle prestedømmets rettferdige innflytelse i sitt hjem og oppleve dets velsignelser i sitt liv”.

Eldste Dallin H. Oaks forklarer at “prestedomskraft avhenger av personlig rettskaffenhet” og at velsignelsene av prestedømmets kraft er “tilgjengelige for både menn og kvinner”. Han sier at familier er “forbildet på og forløperen til opphøyelse i det celestiale rike”.

Og **eldste M. Russell Ballard** vitner om at “prestedomsmyndighet kan binde familier sammen gjennom beseglingsordinansene i Herrens hus”. Han sier også at “brødrene som leder i menighetene og stavene, må benytte seg av den kraft som kvinnene i Kirken kan tilføre oppbyggingen av Guds rike”.

Budskapene i Styrk familien og Kirken gjennom prestedømmet kan brukes i mange settinger, som f.eks stavs- og menighetsråd.

I kirkesammenheng kan budskapene brukes på møter i stavspresidentskap eller biskopsråd, stavs- og menighetsrådsmøter, møter i prestedømmets utøvende komité, hjelpeorganisasjonenes opplæringsmøter i staven, presidentskapsmøter, herunder quorumspresidentskaper i Det aronske prestedømme og Unge kvinners klassepresidentskaper, fellesmøter for Hjelpeforeningen og prestedømmet på femte søndag, søndagens quorumsmøter og klasser i hjelpeorganisasjonene, stavs- eller distriktskonferansemøter (ikke på søndagens hovedmøte) og menighets- eller grenskonferansemøter (ikke på nadverdsmøtet).

Diskusjonene kan blant annet handle om hvordan man kan styrke ungdom og unge enslige voksne. Ledere kan gi oppdrag basert på disse diskusjonene og regelmessig følge opp oppdragene på rådsmøter.

Hensikten med å studere og diskutere disse budskapene er å hjelpe enkeltpersoner og familier å styrke sin tro, bygge sitt vitnesbyrd og utdype sin omvendelse til Jesu Kristi evangelium.

“Vår sikkerhet og vår fremgang krever bare at vi innretter våre hensikter og vårt hjerte etter Guds ønsker og dermed hans kraft,” sier president Eyring. Disse budskapene er “en rettesnor og en oppmuntring til å gjøre denne justeringen og å ta andre med oss”.

Segmentet “Tjeneste” gir gode eksempler på prestedømsledere som besøker enkeltpersoner og familier, og

viser hvordan slike besøk kan bistå i redningen av mindre aktive medlemmer.

“Når vi tenker på ansvaret vi mottar for å hjelpe de svake, løfte de hengende hender og gi kraft til de vaklende knær, kan vi virkelig ikke gjøre det på en bedre måte enn når vi er på tomannshånd i noens hjem og utfører denne tjenesten og følger det mønster som Jesus Kristus brukte,” sier presiderende biskop Gary E. Stevenson i segmentet “Dette er hans verk”. “Jeg tror den virkelige fordel vil komme når vi diskuterer og lærer, og deretter går ut og gjør det,” sier han.

Styrke og fred

Etter hvert som denne opplæringen fortsetter over hele Kirken, vil medlemmene motta velsignelser ved at de anvender de prinsipper i evangeliet som de lærer. “Alle sønner og døtre av Gud vil bli velsignet hvis de følger læresetningene og eksemplene i disse presentasjonene,” sier eldste Ballard.

Gjennom prestedømmet betjener ektemenn og hustruer, fedre og mødre, ungdom, enslige medlemmer, quorumer og råd andre og finner inspirasjon når de følger Jesu Kristi eksempel. Hvis de vil fortsette å gjøre det, vil de løfter som er gitt i *Styrk familien og Kirken gjennom prestedømmet*, bli oppfylt. Medlemmene vil se oppfyllelsen av president Eyrings løfte fra det siste videosegmentet: at selv i mørke stunder, “kan våre familier være sterke og fredfulle.” ■

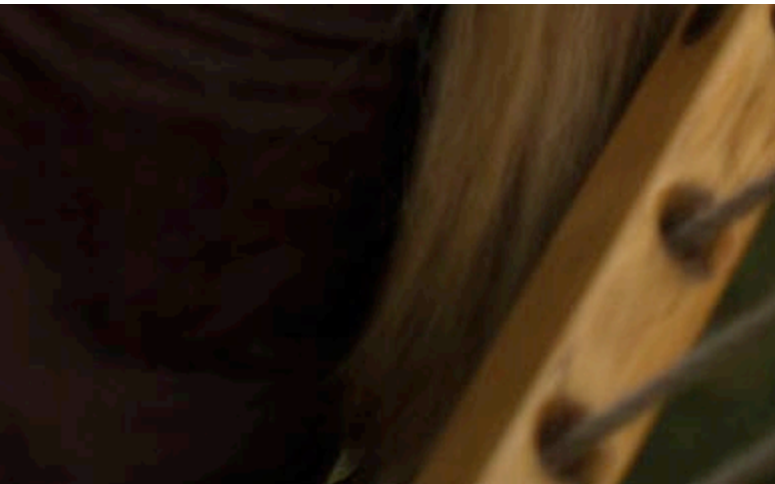

FOTOLLISTRASJON: CRAIG DIMOND OG CODY BELL © IRI

prinsipper

FOR ET GODT EKTESKAP
OG EN LYKKELIG FAMILIE

Av Jennifer Grace Jones
Kirkens tidsskrifter

Amy Adams fra Washington i USA prøvde å finne ut hvilke aktiviteter som ville være best for hennes tre små barn, da en samtale med moren fikk henne til å ombestemme seg. “Hva om du ga barna noe bedre enn trening i idrett eller dans?” spurte Amys mor. “Hva om de ved å bli hjemme, kunne lære å føle Ånden mer?” Så minnet hennes mor henne på hva president Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, har sagt om kraften i å fokusere på livets grunnleggende relasjoner (se for eksempel “Det som betyr mest,” *Liahona*, nov. 2010, 19-22).

Amy og hennes mann, Brett, ba om og grunnet på dette rådet og følte det ville være en god idé for deres familie å tilbringe mer tid sammen hjemme. I ett år valgte de å gi avkall på dans og idrett. I stedet tilberedte de måltider, lærte Primær-sanger, besøkte museer og lekte utendørs. “Våre barn var i stand til å føle Ånden... fordi vi tok oss tid til å stoppe opp og lytte,” sier Amy. Deres barn er kanskje ikke de beste innen idrett og dans, sier hun, “men de har et vitnesbyrd om Frelseren.”

Amy og Brett ba om å få vite hvordan de personlig skulle følge rådene fra profeter i nyere tid, og dette gjorde dem i stand til å motta inspirasjon for sin familie. Amy sier denne inspirasjonen førte til hennes “stolteste øyeblikk som mor”.

I “Familien – En erklæring til verden” har profeter i vår tid fremsatt ni grunnleggende prinsipper for sterke, evangeliesentrerte familier: “Gode ekteskap og familier opprettes og opprettholdes når de bygger på prinsippene tro, bønn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kjærlighet, medfølelse, arbeid og sunne aktiviteter” (*Liahona*, nov. 2010, 129). Følgende læresetninger fra Kirkens ledere, eksempler fra Jesu Kristi liv og visuelle bilder gir oss en nærmere titt på disse ni prinsippene og hvordan vi kan anvende dem.

TRO

“Tillit til Jesus Kristus som fører til at en person er lydlig mot ham.”

Veiledning til Skriftene,
“Tro,” scriptures.lds.org.

Fra Kirkens ledere

“**S**om foreldre har vi blitt befalt å lære våre barn ‘å forstå læren om ...tro på Kristus, den levende Guds Sønn’ (L&p 68:25)...”

Det finnes ikke noe annet vi kan være helt og holdent sikre på. Det finnes ikke noe annet fundament i livet som kan gi samme fred, glede og håp. I usikre og vanskelige tider er tro i sannhet en åndelig gave verdt våre største anstrengelser. Vi kan gi våre barn utdanning, lærdommer, idrett, kunst og materielle eiendeler, men hvis vi ikke gir dem tro på Kristus, har vi gitt dem lite.”

Eldste Kevin W. Pearson i De sytti, “Tro på Herren Jesus Kristus,” *Liahona*, mai 2009, 38.

OMVENDELSE

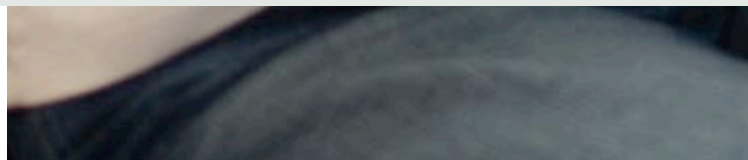
“Å omvende seg vil si at man bevisst går inn for å oppgi sin tidligere levemåte for å forandre seg og bli en Kristi disippel.”

Veiledning til Skriftene,
“Omvende, omvendelse,” scriptures.lds.org.

Fra Kirkens ledere

“**I** dag er alltid en bedre dag å omvende seg på enn noen morgendag... Selv om vi skulle bli tilgitt senere, kan ikke Herren gjenopprette den gode påvirkning vår omvendelse i dag kunne hatt på dem vi har kjær og skal tjene. Det er spesielt bittert for foreldre til små barn. Mens barna er små, har man en sjanse som kanskje aldri kommer tilbake, til å forme og løfte ånder. Men selv en bestefar som kanskje har gått glipp av sjanser sammen med sine egne barn, kan, ved å velge å omvende seg i dag, gjøre noe for sine barnebarn som han en gang kunne ha gjort for deres foreldre.”

President Henry B. Eyring, første rådgiver i Det første presidentskap, “Utsett det ikke,” *Liahona*, jan. 2000, 40.

FRA VENSTRE: FOTOLLUSTRASJONER: CRAIG DIMOND, CODY BELL, CHRISTINA SMITH © IRI; HERREN JESUS KRISTUS AV DEL PARSON © IRI

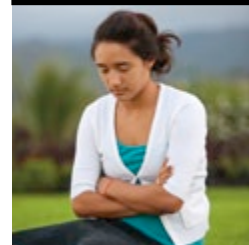
Fra Jesu Kristi liv

Da Frelseren avsluttet den første dagen av sitt virke blant nephittene, så han inn i folkemengdens ansikter og så at “de gråt og så ufravendt på ham som om de ville be ham være hos dem litt lenger”. Han ble fylt med medlidenhet og sa: “Har dere noen som er syke blant dere? ...Bring dem hit, og jeg vil helbrede dem.”

Folkemengden kom så frem med sine syke, og Jesus helbredet dem én etter én. Og alle – 2500 menn, kvinner og barn – knelte ved Jesu føtter og tilba ham.

Frelseren befalte så at de små barna skulle bringes til ham, og befalte folket å knele ned. Han knelte midt blant barna og begynte å be. Folket ble overveldet av glede etter å ha hørt hans bønn, og de bar dette vitnesbyrdet: “Aldri før har noe øye sett eller noe øre hørt så store og vidunderlige ting som vi så og hørte Jesus tale til Faderen.” (Se 3 Nephi 17:1-17.)

BØNN

“Bønn er den handling som bringer Faderens vilje og barnets vilje i harmoni med hverandre. Hensikten med bønn er ikke å forandre Guds vilje, men å sikre oss selv og andre vel-signelser som Gud allerede er villig til å gi oss, men som er avhengige av at vi ber om dem.”

Bible Dictionary, “Prayer.”

TILGIVELSE

“Slik det er brukt i Skriftene, betyr å tilgi vanligvis to ting: (1) Når Gud tilgir menneskene, opphever han eller setter til side en påbudt straff for synd... (2) Når menneskene tilgir hverandre, behandler de hverandre med Kristus-lignende kjærlighet.”

Veiledning til Skriftene, “Tilgi,” scriptures.lds.org.

av [skyldnerne] vil elske [pengeutlåneren] mest?” Simon svarte at det sannsynligvis var den skyldneren som ble ettergitt den største gjelden. Jesus snudde seg så til kvinnen og sa til Simon: “Ser du denne kvinnen?... Hennes mange synder er henne forlatt, derfor elsker hun meget. Men den som lite er tilgitt, elsker lite.” Så lovet han kvinnen: “Dine synder er deg forlatt... Din tro har frelst deg. Gå bort i fred!” (Se Lukas 7:36-50.)

Fra Kirkens ledere

“Husk at himmelen er full av dem som har dette til felles: De er tilgitt. Og de tilgir.”

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, “De barmhjertige skal finne barmhjertighet,” *Liahona*, mai 2012, 77.

Fra Jesu Kristi liv

En fariseer ved navn Simon ba Frelseren hjem på middag. Mens de spiste, kom en kvinne som var kjent i byen som en synder, til Jesus og sto i nærheten og gråt. Hun knelte ved Frelserens føtter og vasket dem med sine tårer, tørket dem med håret sitt og salvet dem med salve. Simon så kvinnen og tenkte: “Var denne mann en profet, da visste han hvem og hva slags kvinne det er som rører ved ham.”

Frelseren vendte seg deretter til Simon og lærte ham en lignelse:

“En pengeutlåner hadde to skyldnere. Den ene skyldte ham fem hundre denarer, den andre femti.

Men da de ikke hadde noe å betale med, ettergav han dem begge gjelden.”

Så spurte Jesus Simon: “Hvem

FRA VENSTRE: FOTOLLUSTRASJONER: STEVE BUNDERSON, DAVID WINTERS OG MATTHEW REER KOPIERING IKKE TILLATT; DETALI FRA JESUS VASKER APOSTLENS FØTTER, AV DEL PARSON © IRI

Fra Jesu Kristi liv

Kvelden før sin korsfestelse og noen timer før lidelsen i Getsemane, feiret Jesus Kristus en siste påske med sine apostler. Da måltidet var over, “visste [Jesus] at hans time var kommet da han skulle gå bort fra denne verden til Faderen. Og som han hadde elsket sine egne som var i verden, slik elsket han dem til det siste.” Frelseren reiste seg da fra måltidet og bandt et linklede om seg. Han fylte et fat med vann og vasket disiplenes føtter. Da han var ferdig, ga han dem et nytt bud:

“Som jeg har elsket dere, skal også dere elske hverandre...”

Av dette skal alle kjenne at dere er mine disipler.” (Se Johannes 13:1-5, 34-35.)

KJÆRLIGHET

“Dyp hengivenhet og medfølelse... Det største eksempel på Guds kjærlighet til sine barn kommer til uttrykk i Jesu Kristi uendelige forsoning.”

Veiledning til Skriftene, “Kjærlighet,” scriptures.lds.org.

“Å anse verdig til høy anseelse.”

Merriam-Webster's Collegiate Dictionary, 11. utg. (2003), “respekt”.

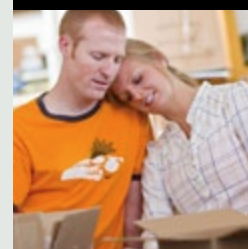
Fra Kirkens ledere

Når vi har fått erfaring og har sett hvor flyktig og til tider overfladisk mye av verden er, blir vi mer takknemlig for privilegiet å tilhøre noe vi kan stole på – hjem, familie og våre kjæres lojalitet. Vi får visshet om hva det vil si å være knyttet til hverandre gjennom plikt, respekt og tilhørighet. Vi lærer at ingenting fullt ut kan erstatte det velsignede forholdet som familieliv innebærer...

“Brødre, la oss behandle vår hustru med respekt og verdighet. Hun er vår evige ledsager. Søstre, hedre deres ektemann. Han trenger å få høre et godt ord. Han trenger et vennlig smil. Han trenger et varmt uttrykk for sann kjærlighet.”

President Thomas S. Monson, “Et kjærlig hjem – Veiledning fra vår profet,” *Liahona*, aug. 2011, 4.

RESPEKTERE

MEDLIDENHET

“Bokstavelig talt ‘å lide med’. Det betyr også å vise sympati, medfølelse og ha barmhjertighet med andre.”

Veiledning til Skriftene, “Medlidenhet,” scriptures.lds.org.

get, “fikk han medynk med henne.” Han rørte ved båret den unge mannen lå på og sa: “Unge mann, jeg sier deg: Stå opp.” Umiddelbart satte mannen seg opp og begynte å snakke, og Frelseren ga ham til hans lidende mor. (Se Lukas 7:11-15.)

Fra Jesu Kristi liv

Skriftene inneholder en rekke beretninger der Frelseren viste medlidenhet med andre. Etter å ha blitt grepet av medlidenhet, ga han synet til to blinde menn (se Matteus 20:30-34), rensset en spedalsk (se Markus 1:40-41) og helbredet alle de syke i en nephittisk folkemengde (se 3 Nephi 17:6-9).

I en spesielt rørende beretning nærmet Jesus seg byen Nain, hvor han så et begravellesfølge for en ung mann – “sin mors eneste sønn, og hun var enke”. Da Frelseren så hvor mange av byens innbyggere som var sammen med kvinnen og hvor dypt hun sør-

REKREASJON

Sunne, gode aktiviteter som styrker alle involverte fysisk, psykisk og åndelig.

Fra Kirkens ledere

Slik hederlig arbeid gir hvilen sin sødme, er sunn rekreasjon arbeidets venn og stabiliserende ledsager. Musikk, litteratur, kunst, dans, drama, idrett – alt kan gi underholdning, berike livet og hellige det ytterligere. Samtidig er det nesten unødvendig å si at mye av det som regnes som underholdning i dag, er uanstendig, nedverdiggende, voldelig, sløvende og bortkastet tid. Ironisk nok skal det noen ganger hardt arbeid til for å finne sunn avkobling. Når underholdningen går fra dyd til last, virker den nedbrytende på det innviede liv.”

Eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum, “Refleksjoner over et innviet liv,” *Liahona*, nov. 2010, 17.

FRA VENSTRE: FOTOILLUSTRASJONER: CRAIG DIMOND, CODY BELL OG DAVID STOKER © IRI JEG VIL TRØ, AV LIZ LEMON SWINDLE, KOPIERING IKKE TILLATT

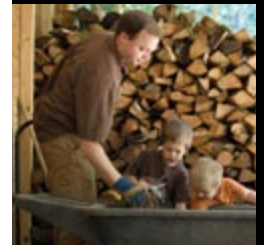
Fra Kirkens ledere

“Å lære barn gleden over ærlig arbeid er en av de største gavene man kan gi dem. Jeg er overbevist om at en av grunnene til at det er så mange samlivsbrudd i dag, er at foreldre ikke har lært sine sønner at de har ansvar for å forsørge og ta vare på sin familie og glede seg over den utfordringen som dette ansvaret medfører. Mange av oss har også mislykkes i å plante et ønske i våre døtres hjerte om å bringe skjønnhet og orden inn i sine hjem ved husmorvirksomhet...

[Min far] innpodet i meg glede over og takknemlighet for ærlig arbeid og forberedte meg til den tiden i livet da jeg ville ha ansvar for å forsørge en familie. Prinsippene jeg lærte av min kloke far om ærlig arbeid, om ikke å sløse, om disiplin og om å fullføre en oppgave var grunnleggende for min fremgang i livet.” ■

Eldste L. Tom Perry i De tolv apostlers quorum, “Gleden ved ærlig arbeid,” *Lys over Norge*, jan. 1987, 52.

ARBEID

“Å anstrenge seg fysisk eller mentalt, spesielt i vedvarende innsats i en hensikt.”

Merriam-Webster's Collegiate Dictionary, 11. utg. (2003), “work”.

VI MÅ BE – NÅ!

Familien var på vei tilbake fra en helgetur til Peace River, Alberta, Canada, ca fem timer nord for vårt hjem i Edmonton. Mørket hadde for lengst senket seg over det nordlige landskapet, og selv om vinden blåste snøen voldsomt over veien foran oss, virket alt fredelig og rolig inne i bilen vår.

Plutselig lyste et illevarslende varsellys opp på dashbordet. Jeg hadde bare sett det én gang før, for mange år siden, og nå fryktet jeg det som var i vente. Jeg slo raskt av all unødvendig strøm, men motoren stoppet snart. Jeg visste at vi hadde kjørt flere kilometer siden forrige by, og det ville være mange flere kilometer til vi nådde neste by. Jeg kunne ikke engang huske sist vi hadde sett et kjøretøy i noen retning.

Mens vi fortvilet overveiet våre alternativer, sa vår 11 år gamle sønn, Casson: “Vi må be – nå!” Mindre enn

tre måneder tidligere hadde Casson vært helt knust på grunn av tapet av sin yngre bror, som døde av kreft. Hvor mange bønner hadde ikke Casson oppsendt til himmelen da han kjempet for å forstå hvorfor han hadde mistet sin eneste bror?

Min hustru og jeg var ikke sikre på hvor godt han hadde forstått vår forklaring av at våre bønner måtte være i samsvar med vår himmelske Faders vilje og ikke nødvendigvis med våre egne ønsker. Men her var han og viste oss at vi måtte vende oss til vår himmelske Fader og fortsette å ha tro på ham.

Ikke lenge etter at vi var ferdige med å be, kunne vi se lyset fra en bil som nærmet seg, i bakspeilet. I løpet av sekunder stoppet en lastebil på vei til Edmonton foran oss.

Mens sjåføren og jeg gikk mot hverandre, spurte han med bred

fransk-kanadisk aksent: “Har du noen barn i bilen?” Da jeg svarte ja, sa han at han hadde kjørt forbi en annen bil med motorstopp for noen kilometer siden, men han hadde ikke stoppet på grunn av det dårlige været. Da han nærmet seg oss, følte han imidlertid en klar tilskyndelse om at vi hadde barn som trengte hans hjelp. Dermed stoppet han.

I løpet av et par minutter hadde han bilen vår vinsjet fast til lastebilen, og vi var på vei til Edmonton. Det var en kald hjemreise, men vi ble varmet av den behagelige bekreftelsen på at vår himmelske Fader hører bønner. Noen ganger kommer svarene på måter vi ikke hadde trodd, og noen ganger er svarene mer kraftfulle og direkte enn vi noen gang kunne ha forestilt oss. Vi må bare ha tro og stole på Herren. ■
Jeffery R. McMahon, Alberta, Canada

Ikke lenge etter at vi var ferdige med å be, kunne vi se lyset fra en bil som nærmet seg, i bakspeilet.

JEG VIL ALDRI GÅ PÅ EN DANS IGJEN

I vår forstad til Chicago, Illinois er det færre enn 20 siste-dagers-hellige ungdommer som går på en videregående skole med ca 4400 elever på to separate studiesteder. Vi har vært fornøyd med utdannelsen vår sønn har fått, og mange gode familier med høye normer bor i vårt område.

Den våren vår sønn gikk i tredje klasse, ble han invitert til en skoledans. Partneren hans hadde på seg en vakker, sømmelig kjole, og vi var ivrige etter å høre hvordan kvelden deres hadde vært. Da han kom hjem, sa han: "Jeg vil aldri gå på en skoledans igjen!" Han sa at elevene hadde danset på utfordrende vis, noe administrasjonen ikke gjorde noe for å stoppe. Jeg ble forferdet.

Jeg er deltids-ansatt i denne skolekretsen, og et par dager etter dansen oppsøkte jeg en skoleinspektør. Han er en rettskaffen mann, og jeg følte at han ville lytte til mine bekymringer. Han anbefalte at jeg skrev til skolebestyrerne.

Jeg overveide ved hjelp av bønn hva jeg skulle si, og bestemte meg for å fortelle dem at jeg var skuffet over den upassende dansen og at ingenting ble gjort for å stoppe den. Listen var lagt høyt for det faglige, så hvorfor ikke for alle aktiviteter?

Flere måneder gikk, og jeg trodde brevet mitt hadde falt for døve ører. Men en dag, under registreringen for et nytt skoleår, spurte en skoleinspektør meg: "Er du moren som skrev brevet om skoledansene?"

"Ja, det er jeg," svarte jeg.

"Du skal vite at brevet ditt har vakt oppsikt!" sa han.

Jeg fikk vite at en av skolebestyrerne ikke var overbevist om at endringer måtte gjøres før han spurte noen elever om deres mening. Alle hadde det samme svaret: "Vi vil aldri gå på en skoledans igjen! De er for motbydelige!"

Administrasjonen innførte så regler for danseetikette som skulle bli håndhevet under en kommende gjenforeningsdans. Rektor informerte elevene om at de ville bli bedt om å gå hvis de ikke fulgte reglene.

Jeg ventet spent på at sønnen vår skulle komme hjem fra gjenforeningsdans. Da han kom, sa han at elever som hadde prøvd å slippe unna med den tidligere adferden, ble bortvist.

Han sa det var den beste dansen han hadde vært på.

Jeg skrev til administrasjonen og takket dem for at de hadde gjort dette til en av de beste skoledansene på lang tid. Skoleinspektøren jeg kjente, svarte: "Takk for at du startet denne debatten i vår. Uten innspill fra deg, ville vi kanskje ikke ha gjort fremskritt på dette området."

Jeg har siden funnet ut at de fleste av skolene i vårt county nå innfører disse nye dansereglene, slik at tusenvis av elever nå vil kunne nyte skoledanser.

Jeg ber om at Herren vil velsigne oss alle så vi kan finne mot til å si vår mening og forsvare det vi tror på. Jeg lærte at én person kan være utslagsgivende. ■

Wendy Van Noy, Illinois, USA

Etter at administrasjonen hadde innført regler for danseetikette, ventet jeg spent på at sønnen vår skulle komme hjem fra gjenforeningsdans.

JEG BA FOR DEG

Nylig var jeg litt sent ute til kirken og skyndte meg inn i kirkesalen under åpningssalmen. Da jeg kom inn i kirkesalen, så jeg at den var fullere enn vanlig. Da jeg kikket rundt på de mange besøkende, innså jeg to ting: Det var menighetens Primær-program, og min vanlige plass var opptatt.

Jeg skyndte meg å finne en plass på første rad av ekstrastolene akkurat i tide til å se en ung mor som kom med sin to år gamle sønn på slep og sin seks måneder gamle datter i armene. Jeg la merke til at mannen hennes ikke fulgte henne inn. Da jeg kikket rundt i kirkesalen, så jeg at han satt på forhøyningen, ved pianoet – han var Primærs akkompagnatør.

Fordi jeg er ensilig, sitter jeg vanligvis

I løpet av møtet var det en glede for meg å kunne hjelpe med den unge gutten og lytte til Primær-barna.

sammen med en bestemt venn. Men den dagen var min venn bortreist. Jeg tenkte det kunne være fint å sitte sammen med den unge moren og hennes barn i stedet, så jeg spurte om jeg kunne sette meg ved siden av dem. Moren sa ja. I løpet av møtet var det en glede for meg å kunne hjelpe med den unge gutten og lytte til Primær-barna.

På slutten av nadverdsmøtet lente moren seg mot meg og sa hun hadde bedt for meg den morgenen. Jeg ventet på at hun skulle utdype. Hun sa hun hadde bedt om at jeg ville være i kirken og at jeg ville sitte sammen med henne og hjelpe henne.

Hun hadde tenkt at hun kanskje ikke ville klare seg gjennom

nadverdsmøtet alene. Jeg følte meg overveldet over at jeg hadde besvart hennes enkle bønn, som hun hadde holdt samme morgen.

Jeg vet at Herren elsker oss dypere enn vi kan forstå. Å være vitne til et svar på en enkel anmodning ga meg en viktig lærdom, og jeg er sikker på at opplevelsen lærte denne moren også noe. Da jeg spurte om jeg kunne sitte ved siden av denne søsteren, tenkte jeg ikke at jeg kunne være svart på en bønn – jeg bare gjorde det jeg ville ønske at noen skulle gjøre for meg om jeg var i hennes situasjon.

Vår himmelske Fader hører og besvarer virkelig våre bønner, selv de tilsynelatende små. ■

Ami Hranac Johnson,
Idaho, USA

DU FJERNET MIN SORG

I ganske lang tid var jeg aktiv med hensyn til slektshistorie og tempelarbeid. Etter hvert som forskningen min skred frem, visste jeg imidlertid at jeg ville få problemer med å finne informasjon om én person – min morfar.

Min mor ble ikke oppfostret av sin far og hadde mistet kontakten med ham, sine søsken og alle farens slektninger. Hun hadde ikke noe som kunne bekrefte hans fødselsdato eller fødested, og hun var ikke sikker på hvor eller når han døde. Jeg lurte på om jeg noen gang ville finne den nødvendige informasjonen.

En dag da jeg bladde gjennom min mors dagbok, la jeg merke til et bilde av min bestefar. Da jeg snudde det, så jeg at han hadde signert og datert bildet og skrevet hvor gammel han var på den tiden. Jeg hadde nå en omtrentlig dato for hans fødsel! Jeg delte spent hans navn og datoer på FamilySearch. Til min store forbauselse så jeg at hans ordinanser allerede hadde blitt utført. Hvem kunne ha gjort min bestefars tempelarbeid?

Jeg oppdaget snart at arbeidet hadde blitt utført av en av mine lenge savnede onkler på morssiden. Jeg søkte etter kontaktopplysninger, og til slutt fant jeg telefonnummeret hans.

Jeg var nervøs for å ringe ham fordi han hadde møtt meg 30 år tidligere – da jeg var ett år gammel. Jeg visste ikke hvordan han ville reagere.

Likevel bestemte jeg meg for å ringe. Da han svarte, forklarte jeg hvordan jeg hadde funnet informasjon

om min bestefar – hans far – og fortalte ham at jeg var hans niese.

Jeg vil alltid huske hans svar: “Du kan ikke tenke deg hvilken sorg jeg har følt over å ha mistet kontakten med din mor. Nå har du tatt den sorgen fra meg!”

Vi fant ut at hans og min familie var blitt døpt og bekreftet som medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige omtrent på samme tid, selv om vi var adskilt, og begge familiene sto fast i evangeliet. Det

var et gledelig, følelsesladet øyeblikk for oss.

Jeg hadde lenge forstått at slektshistorie og tempelarbeid kan knytte oss til våre avdøde forfedre, men jeg hadde aldri tenkt på at det kunne knytte oss til våre levende slektninger også. Jeg er takknemlig for at jeg har kunnet bidra til å forene vår familie gjennom slektshistorie – ikke bare i åndeverdenen, men også i vårt jordiske liv. ■

Kissy Riquelme Rojas, Chile

En dag da jeg bladde gjennom min mors dagbok, la jeg merke til et bilde av min bestefar.

Av eldste
Kevin W. Pearson
i De sytti

FORBEDRE DINE personlige bønner

Hva ville det å lytte til dine personlige bønner avsløre om deg og ditt forhold til vår himmelske Fader?

Den guddommelige oppfordringen om å be til Faderen i Jesu Kristi navn er den mest nevnte befaling i all tilgjengelig hellig skrift, og er den mest grunnleggende form for personlig religionsutøvelse. Mange av oss strever imidlertid i våre forsøk på å gjøre personlig bønn meningsfylt og til et middel til å motta åpenbaring.

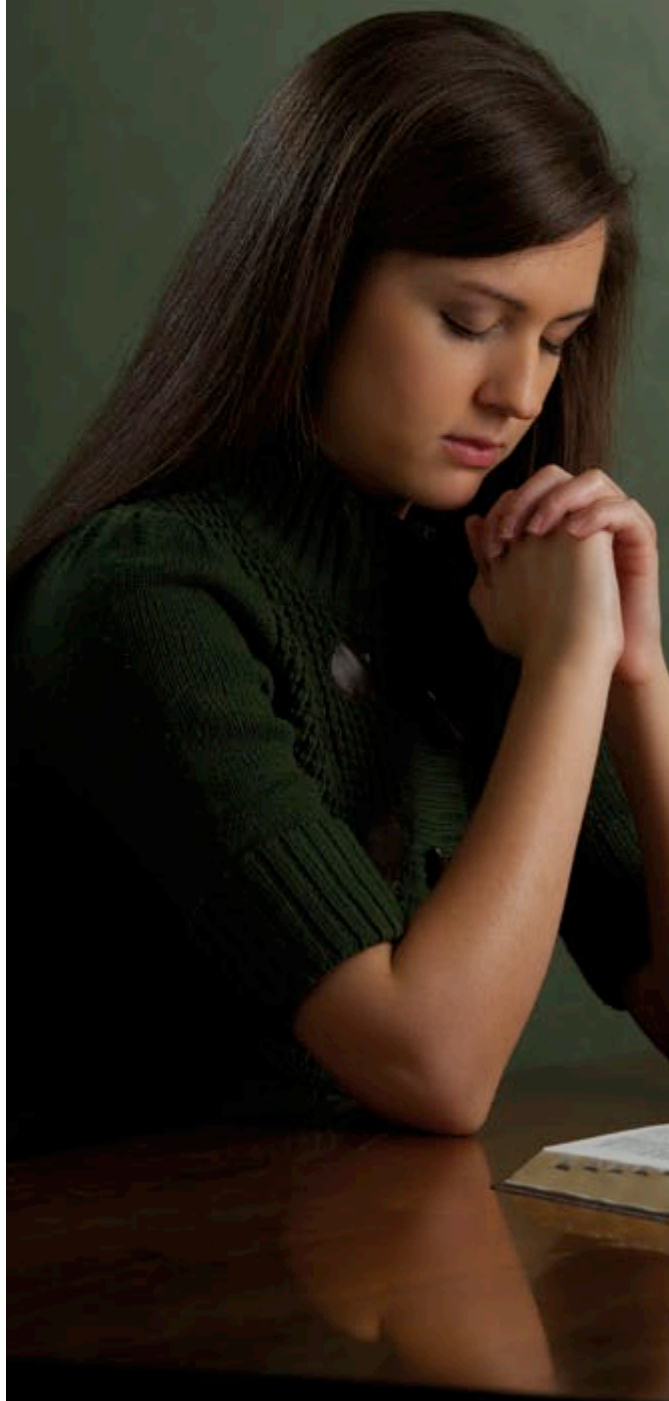
Jeg er overbevist om at personlig bønn er en av de betydeligste utfordringene medlemmer av Kirken, spesielt ungdom og unge voksne, står overfor. Og fordi de strever med bønn, strever de åndelig.

Våre personlige bønner er et barometer for vår åndelige styrke og en indikator på vårt åndelige velvære. Som far, prestedømsleder og misjonspresident har jeg lært at å lytte omhyggelig til en annens bønner kan avsløre mye om hans eller hennes forhold til Gud.

Hva ville det å lytte til dine personlige bønner avsløre om deg og ditt forhold til vår himmelske Fader?

Prinsippet personlig bønn

Å be er å snakke med Gud, våre ånders evige Fader – ikke til ham, men med ham. Han elsker hver enkelt av oss fullkomment, og er full av barmhjertighet og forståelse. Han vet

FOTOILLUSTRASJONER: LES NILSSON

Bønn er et mektig og uimotståelig bevis for at Gud den evige Fader lever. Personlig bønn er uunnværlig for å forstå Gud og vår guddommelige identitet.

alt om oss. Han vet hva vi trenger, selv når vi bare kan se hva vi ønsker. Han har uendelig makt og evne til å hjelpe og veilede oss. Han er alltid villig til å tilgi oss og hjelpe oss i alle ting.

Vi kan snakke med vår himmelske Fader med stemmen eller ved å forme tanker og uttrykk i vårt sinn og hjerte. Personlige bønner skulle være høytidelige, hellige uttrykk for lovprisning og takknemlighet, dyptfulte anmodninger om konkrete behov og ønsker, ydmyke, angrende bekjennelser og anmodninger om rensende tilgivelse, bønner om lindring og trøst, veiledning og åpenbaring. Disse uttrykkene får oss ofte til å utøse vår sjel til vår himmelske Fader.

Bønn er ofte kort kommunikasjon, men det kan også være en åpen og kontinuerlig dialog gjennom hele dagen og natten (se Alma 34:27).

Personlig bønn er grunnleggende

I vår himmelske Faders guddommelige plan er fysisk og åndelig adskillelse fra hans nærhet nødvendig. Bønn er en vesentlig og styrkende åndelig forbindelse mellom Gud og mennesket. Uten bønn er det ikke mulig å vende tilbake til Faderen. Uten bønn er tilstrekkelig tro til å forstå og holde budene umulig. Uten bønn ville den nødvendige åndelige kraft til å unngå fristelser og overvinne prøvelser og motgang være utilgjengelig. Uten bønn er omvendelse, tilgivelse og forsoningens rensende kraft uopnåelig. Med kraften i personlig bønn er alt mulig.

Bønn åpner for personlig åpenbaring og åndelige gaver gjennom Den hellige

ånd. Det er den åndelige kanalen som er tilgjengelig for alle Guds barn og gir oss konstant tilgang til vår evige Fader, hans elskede Sønn og Den hellige ånd. Bønn er et mektig og uimotståelig bevis for at Gud den evige Fader lever. Personlig bønn er uunnværlig for å forstå Gud og vår guddommelige identitet.

Forbedre dine bønner

Forbered deg til bønn

Våre personlige bønner finner ofte sted tidlig om morgnen, før vi er helt våkne og oppmerksomme, eller sent på kvelden når vi er for slitne til å be effektivt. Vår fysiske, psykiske og emosjonelle tretthet kan hindre oss i å oppnå meningsfylt bønn.

Bønn er åndelig arbeid som trenger psykisk og åndelig forberedelse. Hvis vi ikke tar oss tid til å ydmyke oss og nøye overveie at vi er i ferd med å påkalle Gud den evige Fader i Jesu Kristi navn, vil vi gå glipp av selve essensen av det guddommelige mønster som er etablert for å velsigne oss.

Sett av tilstrekkelig tid til omhyggelig og ydmykt å formidle ditt hjertes dypeste ønsker til vår himmelske Fader. Innby Den hellige ånd til å hjelpe deg å vite hva du skal be om. Å be høyt hjelper meg å fokusere mine bønner og lytte til meg selv uten å la tankene vandre.

Jeg foreslår at du finner en tid og et sted der du kan overveie ditt liv og dine behov nøye. Reflekter over din guddommelige identitet og ditt forhold til Gud. Bestreb deg på å visualisere vår himmelske Fader mens du forbereder deg til å

snakke med ham. Tenk på Frelseren i hvis navn du kommer til å be. Å gjøre det vil hjelpe deg å fokusere og forberede deg til å be med et ydmykt og takknemlig hjerte.

Lev verdig

Vi kan ikke være frimodige i vår himmelske Faders nærhet hvis vi ikke er moralsk rene. Pornografi, seksuelle overtredelser og underholdning av noe slag som spotter dyd eller fremmer umoral, kan ødelegge vår frimodighet i bønn og hindre oss i å motta åndelige tilskyndelser. Husk imidlertid at Satan vil være den eneste som forteller deg at du ikke kan eller bør be. Den hellige ånd oppfordrer oss alltid til å be, selv om vi sliter med lydighet og personlig verdighet.

Be med et formål

Bønn er avgjørende for åpenbaringsprosessen. Inspirerte spørsmål gir våre bønner større fokus, hensikt og mening. Hvis du ønsker å motta mer personlig åpenbaring gjennom dine bønner, kan det være lurt å tenke på hvilke spørsmål du stiller. Åpenbaring kommer som regel som svar på et spørsmål. Åpenbaringsprosessen krever at vi gransker Skriftene, grunner på dem og anvender dem i vårt liv. Når vi gjør dette, hjelper Den hellige ånd oss å formulere inspirerte spørsmål.

Innrett din vilje etter Faderens

Frelseren har gjentatte ganger befalt at vi "alltid [må] be til Faderen i [Herrens] navn" (3 Nephi 18:19). Når vi ber i Jesu Kristi navn, betyr det at "vårt sinn er Kristi sinn, og våre ønsker er

Kristi ønsker... Vi ber om ting det er mulig for Gud å gi. Mange bønner forblir ubesvart fordi de ikke er i Kristi navn i det hele tatt. De representerer på ingen måte hans sinn, men har sitt utspring i menneskenes selviske hjerte" (Bible Dictionary, "Prayer"). Bønner som følger dette mønsteret, representerer fåfengt håp, ikke tro.

Bønn er ikke en forhandlingsprosess. Det er en innrettingsprosess. Vi overtaler ikke Gud til å innta vårt syn. Bønn handler mindre om å forandre våre omstendigheter og mer om å forandre oss selv. Det handler om å søke hans vilje og be om hans hjelp til å gjøre det vi trenger å gjøre. Når vi innretter vår vilje etter vår himmelske Faders vilje, vil svar og åndelig kraft strømme friere. Etter dette mønsteret kan vi be i tro.

Hørte min himmelske Fader mine bønner?

For nesten 20 år siden ble vår femte sønn, Benjamin, født. Min hustru følte at det var noe som ikke stemte med Benjamins øyne. Vi rådførte oss med en nær venn og netthinnespesialist i menigheten vår, som bekreftet våre bekymringer og diagnostiserte Benjamins tilstand som retinoblastom, en sjelden form for kreft i øyet. Nyheten var overveldende.

Noen uker senere skulle Benjamin få den første av mange kirurgiske behandlinger. Før operasjonen møtte vi kirurgen og fortalte ham at vi trodde han ville finne ut at Benjamins

Bønn handler mindre om å forandre våre omstendigheter og mer om å forandre oss selv. Det handler om å søke hans vilje og be om hans hjelp til å gjøre det vi trenger å gjøre.

øye ville bli friskt og ikke behøvde å bli fjernet. Hele familien og mange medlemmer av menigheten fastet og ba for sønnen vår, og vi hadde stor tro på at Benjamin ville bli frisk.

En time senere kom kirurgen tilbake og bekreftet at Benjamins øye hadde blitt ødelagt av kreftceller og at det andre øyet hans også hadde flere alvorlige svulster som trengte umiddelbar behandling. Jeg var målløs. Helt overveldet av sorg og vantro, gikk jeg fra sykehuset og ut i den fuktige San Francisco-morgenen og begynte å gå mens jeg gråt bittert.

Jeg hadde gjort alt jeg hadde lært å gjøre. Vi hadde bedt og fått en sterk tilskyndelse om å velge denne legen. Vi hadde fastet og bedt og følt oss sikre på at vår lille sønn ville bli helbredet ved tro og prestedømmets kraft. Likevel hadde ikke Herren grepet inn. Det virket som om vår tro bare hadde vært fåfengt håp. Jeg begynte å stille spørsmål ved alt jeg noensinne hadde trodd på. Der jeg gikk, følte jeg meg sveket og sint. Jeg var overveldet av smerte.

Jeg er ikke stolt av samtalen jeg hadde med min himmelske Fader mens jeg gikk og gråt den morgenen. Etter en stund klarte jeg å ta meg sammen følelsesmessig. Jeg kom til å tenke på teksten til en Primær-sang. "Himmelske Fader, si meg er du der? Hører du bønner, kan du svare barn som ber?" For du har åpenbart ikke lyttet til mine, eller kanskje du bare ikke bryr deg om meg og min sønn. ("Et barns bønn", *Barnas sangbok*, 6.)

I det øyeblikket følte jeg Herrens milde barmhjertighet. I mitt sinn og hjerte følte

jeg disse ordene: "Kevin, han er min sønn også." Tilskyndelsen var så klar at den ikke var til å ta feil av. Jeg innså da at jeg ikke hadde forstått hensikten med bønn i det hele tatt. Jeg hadde antatt at bare fordi jeg hadde en god sak, kunne jeg bruke prestedømmet og faste og bønn til å endre Guds vilje.

For første gang i mitt liv ble jeg fullt klar over at det ikke var jeg som bestemte. Jeg visste at jeg måtte underkaste meg min himmelske Faders vilje. Jeg kunne ikke få det jeg ville, når og slik jeg ville ha det, bare fordi jeg holdt budene. Hensikten med bønn var ikke å fortelle vår himmelske Fader hva han skulle gjøre, men snarere å finne ut hva han ville at jeg skulle gjøre og lære. Jeg måtte innrette min vilje etter hans.

Vi måtte gjennom ytterligere seks år med store utfordringer mens vi kjempet mot vår lille sønns tilstand for å redde det andre øyet og hans liv. Men jeg visste nå at vår himmelske Fader var klar over vår situasjon og hadde kontroll. Uansett hva utfallet til slutt ble, hadde han hørt og besvart min bønn. I dag er vårt mirakel av en sønn på heltidsmisjon i Spania.

Jeg har ubetingede beviser i mitt eget liv på at Gud er vår kjærlige himmelske Fader og virkelig hører og besvarer våre bønner. Etter hvert som du fortsetter å lære og forstå det guddommelige prinsippet personlig bønn slik Frelseren lærte oss det, vil bønn bli en kilde til stor åndelig kraft og åpenbaring i ditt liv. ■

Fra en tale holdt under en andakt ved Brigham Young University – Hawaii 17. mai 2011. Du finner hele teksten på engelsk på devotional.byuh.edu.

“Min bror har et problem med pornografi. Han arbeider med det sammen med biskopen, så jeg ønsker å støtte ham, men det har påvirket min tillit til ham. Hvordan skal jeg takle dette?”

Det er flott at du ønsker å støtte broren din. Han trenger din oppmuntring. Siden din bror har gjort deg oppmerksom på denne utfordringen i sitt liv, og du vet at han prøver å gjøre noe med den, har han allerede tatt et stort skritt i retning av å gjenvinne din tillit. Å overvinne hemmeligholdet og bedraget som så ofte er forbundet med denne utfordringen, er tegn på store fremskritt. Dette kan hjelpe deg å begynne å vise ham mer tillit. Det vil ta tid før denne tilliten modnes fullt ut. Men det betyr ikke at du ikke fremdeles kan være glad ham. Du kan be for ham, være et godt eksempel for ham og gjøre andre ting for å hjelpe ham.

Prøv å unngå å dømme ham. Hvis han føler seg dømt, vil han sannsynligvis føle seg verre med hensyn til sine kamper, og dette vil gjøre det vanskeligere for ham å forandre seg. Alle har svakheter. Det er én grunn til at Frelseren gjennomførte forsoningen. Stol på Herren og på det faktum at gjennom omvendelse kan din bror forandre seg og få tilgivelse.

Siden du vet at din bror samarbeider med biskopen i denne saken, kan du snakke med biskopen om dette. Han og foreldrene dine kan hjelpe deg å vite hva du skal gjøre. Som familie kan dere samarbeide om å hjelpe broren din. Dere kan ha en familiefaste for å hjelpe ham (se Matteus 17:21), som vil beskytte ham mot fristelse.

Merk: Mange unge kvinner strever også med pornografiavhengighet. De samme rådene vil gjelde for søstre.

Mist ikke håpet

Ikke mist håpet for din bror, for dette er tiden da han trenger sin familie mest. Å overvinne pornografiavhengighet er vanskelig nok for ham, uten å måtte bekymre seg for å miste sin families

tillit også. Jeg har hatt samme problem, og jeg jobber med å omvende meg og bli verdig til å dra til templet for å bli beseglet til min familie. Jeg var alltid redd for hva foreldrene mine ville si eller hvordan de ville behandle meg. Jeg ble overrasket da jeg fant ut hvor oppmuntrende de var og hvor ivrige de var etter å tilby løsninger for å hjelpe meg å bli bedre. Hvis din bror rådfører seg med sin biskop og gjør en ærlig innsats, gjør han fremskritt.

Ung mann fra Alaska, USA

Uttrykk sorg, men ikke avvisning

Pornografi er ingen liten ting, og det gjør svært vondt å finne ut at en du bryr deg om, har problem med det. Prøv

å tilgi ham, uansett hvor lang tid det tar. Husk også at tilgivelse og tillit er forskjellige ting. Ved sine handlinger kan din bror gjenvinne din tillit.

Uttrykk sorg, men aldri avvisning. Han trenger å føle at han ikke er alene, og han trenger å bli holdt ansvarlig for sine handlinger. Hvis du elsker ham til tross for avhengigheten, vil han se håp og finne styrke til å overvinne problemet.

Bethany A., 18 år, Arizona, USA

Oppmuntre ham

Jeg vet det er vanskelig når du viser noen så stor tillit, og han så misbruker den. Det første jeg ville gjort, er å be vår himmelske Fader om styrke til å snakke med broren din. Du kan snakke med ham

Svarene tar sikte på å gi hjelp og perspektiv, og er ikke å betrakte som offisielle uttalelser om Kirkens lære.

ukentlig om hvordan det går med ham og finne skriftsteder i ditt personlige skriftstudium som vil oppmuntre ham til å få hjelp. Det er viktig å støtte ham, selv om han har mistet din tillit. La ham vite at Herren elsker ham og vil tilgi ham. Minn ham på salme 99, "Gud elsket oss, sin Sønn oss ga". La ham vite at Jesus Kristus sonet for våre synder, og hvis vi omvender oss, kan vi forbedre oss litt hver dag.

Naomi B., 16 år, Minnesota, USA

Støtt ham

Vis ham at du elsker ham uansett hva hans valg har vært. Støtt ham hvert skritt på veien, og la ham vite hvor glad du er for at han gjør noe med det. Tilliten vil ikke komme strømmende tilbake på en gang, men han prøver å gjenvinne den. Han er på rett spor, og etter hvert som han lærer hvordan han kan bli bedre, kan du lære hvordan du kan stole på ham igjen.

Kirstin M., 17 år, North Carolina, USA

Vær tilgivende

Hvis du anvender forsoningskraft, vil den hjelpe broren din å ha styrke til å omvende seg. Forsoningen sørger for helbredelse for dem som har blitt skadet, så vel som for dem som har gjort skadelige valg. Vær alltid tilgivende og prøv å elske istedenfor å vende deg til sinne.

Seth B., 18 år, Missouri, USA

Be om veiledning

Knel ned og be om veiledning fra vår himmelske Fader, og snakk med broren din og be sammen med ham.

Når vi ydmyker oss for vår himmelske Fader, vil han "ikke la dere bli fristet over evne, men gjøre både fristelsen og utgangen på den slik at dere kan tåle den" (1 Korinterbrev 10:13). Han vil hjelpe broren din å være sterk mot fristelser og alltid velge det rette.

Alejandra B., 22 år, California, USA

Stol på Herren

Forsoningen er ikke bare for våre synder, men også for våre vanskeligheter og kamper. Jesus Kristus

vet akkurat hvordan du føler deg – han har følt det før. Vend deg til ham, og du vil oppdage at hans hånd venter på å løfte deg opp. Be om hans hjelp og forsoningens helbredende kraft. Fortell din himmelske Fader om alle dine bekymringer, alt som opptar deg og dine håp for situasjonen. Viktigst av alt, ikke bare vent på at et mirakel skal skje – gjør noe. Studer Skriftene, søk etter visdom som vil hjelpe deg, og behold troen på at alt vil ordne seg.

Megan A., 19 år, Arizona, USA

SLIK KAN DU GJØRE KORRIGERINGER

"Vår himmelske Fader visste før vi kom til denne jordiske tilværelse

at negative krefter ville friste oss til å avvike fra vår kurs, for, 'alle har syndet og står uten ære for Gud' (Romerne 3:23). Derfor har han gjort det mulig for oss å gjøre korrigeringer. Gjennom den barmhjertige prosess som omvendelse og Jesu Kristi forsoning er, kan våre synder bli tilgitt, og vi vil ikke 'fortapes, men ha evig liv' (Johannes 3:16)."

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, "Bare noen få grader," Liahona, mai 2008, 60.

KOMMENDE SPØRSMÅL

"Hva skal jeg tenke på under nadverden?"

Send ditt svar innen 15. juli på liahona.lds.org, pr. e-post til liahona@ldschurch.org eller i posten til:

Liahona, Questions & Answers 7/13
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Svar kan bli redigert på grunn av lengde eller klarhet.

Følgende informasjon og tillatelse må vedlegges e-post eller brev: (1) fullt navn, (2) fødselsdato, (3) menighet eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) din skriftlige tillatelse og, hvis du er under 18 år, dine foreldres skriftlige tillatelse (e-post er i orden) til å trykke ditt svar og foto.

**Av eldste
Steven E. Snow**

Kirkens historiker
og medlem av
De sytti

Det aller meste av Kirkens historie er positiv og trofremmende. I sin fulle sammenheng, er den aldeles inspirerende.

Jeg liker å lese historiske beretninger om de tidlige medlemmer av Kirken som forlot sine hjem, og med stort offer, forenet seg med andre hellige. Jeg finner deres historier fengslende, og jeg henter stor styrke av å lære hva de måtte gjennom for å etterleve og vise sin tro ved å følge profetene og gjøre vanskelige ting. Når du leser hva *de* gjorde, synes ikke *din* lodd i livet fullt så vanskelig.

Jeg elsker Kirkens historie. Jeg leser mer av den nå enn noensinne, og jeg synes den er fascinerende og trofremmende. Det er for eksempel helt utrolig hva de tidlige misjonærene klarte, uten andre ressurser enn en brennende tro og et vitnesbyrd som

fikk dem til å gjøre bemerkelsesverdige ting. Disse eksemplene hjelper meg å forstå at jeg kan gjøre vanskelige ting hvis jeg fortsetter å gi næring til min tro og mitt vitnesbyrd. Gang etter gang blir mitt vitnesbyrd styrket når jeg ser hva som har skjedd med dette store verk etter hvert som det har rullet frem.

Å se fortiden fra nåtiden

Historie er en fin måte å bli inspirert til å forberede deg åndelig på. I vår historie kan vi se dem som forberedte seg åndelig og seiret, og de som falt fra fordi de ikke var åndelig forberedt på det som kom. Vi kan lære at hengivenhet til evangeliet, bønn og

BALANSE I KIRKENS HISTORIE

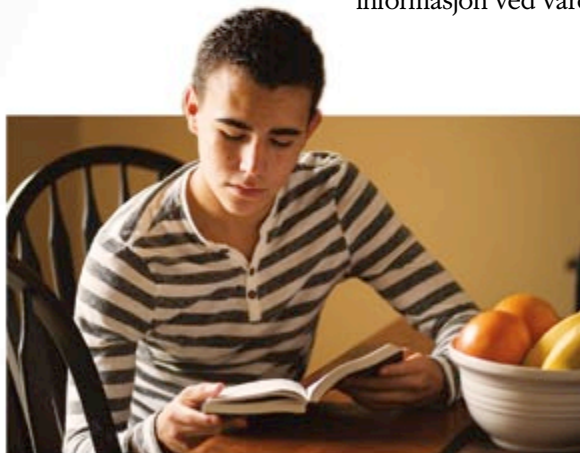
FOTOILLUSTRASJONER: CODY BELL

vitnesbyrd kan hjelpe oss å gjøre store ting, og at vi må bruk tid på å utvikle vår åndelige side eller betale prisen.

Personer i vår historie var vanlige mennesker som oss, men mange av dem gjorde ualminnelige ting. Selv om de alle søkte fullkommenhet, var de ikke fullkomne. De tidlige medlemmer av Kirken hadde sine problemer og slet med ting akkurat som vi gjør i dag. Men jeg finner styrke i å vite at disse utfordringene, denne streben etter fullkommenhet, har eksistert i lang tid.

Riktignok har verden forandret seg i løpet av den siste generasjonen eller to. Internett har plassert alle typer informasjon ved våre fingerspisser

Som med alt annet, må du nærme deg Kirkens historie med balanse.

SVAR PÅ SPØRSMÅL

Hvordan svarer jeg mine venner som sier at en del av vår historie, som engler og nedgravde gullplater, er vanskelig å tro på?

Hvis vår historie faller utenfor det folk kan forestille seg er mulig, er det normalt at de er skeptiske. Vi vil bare påpeke at det er i samsvar med andre mirakuløse hendelser i Guds handlemåte med menneskene gjennom historien, og vi vil bære vårt vitnesbyrd for dem og be dem om å studere det selv. Så vil vi oppfordre dem til å grunne på det og be til vår himmelske Fader om det, "av et oppriktig hjerte, med ærlig hensikt og [ha] tro på Kristus" (Moroni 10:4).

Hvis de er villige til å utføre dette "eksperimentet" og "utøve tro i den minste grad" (Alma 32:27) og spørre Gud, vil Den hellige ånd åpenbare sannheten for dem.

– god, dårlig, sannferdig, usann – heriblant informasjon om Kirkens historie. Du kan lese mye om vår historie, men det er viktig å lese om den og forstå den i sammenheng. Problemet med noe av informasjonen på nettet er at den er tatt ut av sammenheng, og du ser egentlig ikke hele bildet.

Informasjon som prøver å bringe Kirken i forlegenhet, er som regel svært subjektiv og urettferdig. Vi skulle søke kilder som mer objektivt beskriver vår tro og vår historie. Noen nettsteder er svært ondsinnede og kan presentere informasjonen på en oppsiktsvekkende måte. Se etter kilder med anerkjente og respekterte historikere, enten de er medlemmer av Kirken eller ikke.

Noen unge mennesker blir overrasket og sjokkert over materiale som er negativt til Kirken på Internett, fordi de ikke har forskanset seg mot det. De har kanskje ikke brukt nok tid på den åndelige siden for å forberede og styrke seg for hva som kan komme. Når det kommer livserfaringer som får dem til å miste fotfestet, er det viktig at de gjør de grunnleggende tingene vi alltid snakker om: fortsetter å studere Skriftene og ha meningsfylt kommunikasjon med vår himmelske Fader. Disse grunnleggende tingene forbereder oss for alle typer motgang, inkludert negative artikler om Kirken som de kommer over på nettet.

Behovet for balanse

Som med alt annet, må du nærme deg Kirkens historie med balanse. Den sanne kirke har alltid vært en minoritet,

Hvis du velger å tilbringe mye av din tid på å studere bare de kontroversielle kapitlene i vår historie, vil du se et par tråder, men du går glipp av hele teppet.

og det virker som om vi alltid har hatt en skyteskive på ryggen. Vi vil alltid møte motgang, og vi kan like godt venne oss til det. Den beste måten å håndtere det på er å sørge for at vi er verdige og at vårt vitnesbyrd er sterkt. Hvis du tilbringer tid på nettstedet som kritiserer Kirken og dens historie, men ikke bruker tid på å lese i Skriftene, kommer du til å være ute av balanse, og de negative tingene kan ha en uforholdsmessig sterk virkning på deg. Om du var i riktig balanse, ville de ikke hatt det.

I mine egne tenår forsto jeg ikke fullt ut betydningen av å utvikle meg åndelig. Jeg var nok mer interessert i å bli en god fotballspiller enn i å bli en god student av Mormons bok. Det var ikke før jeg kom til misjonsmarken at jeg, i likhet med mange unge menn, gjennomgikk denne forvandlingen og forsto hva lykke egentlig dreier seg om. Det er den glede, den fred som kommer av å tjene Herren, av studium og av bønn, av å elske og hjelpe andre. Jeg har sett at hvis jeg ignorerer disse aspektene av mitt liv, går ikke ting så bra som de burde. Hvis jeg gjør disse tingene, virker alt å være litt mer i balanse.

Når jeg holder mitt liv i balanse, kan jeg se objektivt på historien og forstå at selv om de fleste av våre forfedre er beundringsverdige, var de også menneskelige og gjorde feil. Det finnes triste eller forvirrende episoder i vår historie som vi søker å forstå bedre, men noen av disse

spørsmålene kan ikke besvares på denne siden av sløret. Og det er greit.

Hvis en venn kom til meg med et oppriktig spørsmål om en kontroversiell sak fra Kirkens historie, ville jeg gjøre mitt beste for å svare på det. Og hvis jeg fant ut at han brukte mye tid på dette området, ville dette være de første spørsmålene jeg ønsket å stille ham: "Leser du Mormons bok? Ber du? Holder du livet i balanse, slik at du kan beskytte deg mot livets stormer?"

Det aller meste av Kirkens historie er positiv og trosfremmende. Hvis du velger å tilbringe mye av din tid på å studere bare de kontroversielle kapitlene i vår historie, vil du se et par tråder, men du går glipp av hele teppet. Og du må forstå hele bildet av vår historie. I sin fulle sammenheng, er den helt og holdent inspirerende.

Joseph Smith var for eksempel et bemerkelsesverdig menneske. Var han fullkommen? Nei. Vi er alle dødelige. Men å lese Mormons bok og åpenbaringene i Lære og pakter og se hva han gjorde for å gjenopprette Kirken i løpet av kort tid, er et bemerkelsesverdig vitnesbyrd. Alle profeter har utfordringer og vanskeligheter, og det bør ikke overraske oss at Joseph Smith opplevde motgang og fornærmet enkelte. Men han var helt klart en Guds profet.

Ingen tid er som nåtiden

Jeg kan ikke forestille meg en bedre tid å være medlem av Kirken på. Da min hustru og jeg giftet oss,

var det 13 templer i hele Kirken, og vi hadde som mål å besøke hvert av dem. Nå er det rundt 140 templer, og vi kommer aldri til å besøke dem alle. Alle disse fruktene av gjenopprettelsen – profeter og apostler, templer, prestedømmet, Mormons bok, åpenbaringene – er en stor velsignelse i vårt liv. Og det hele ble gjort mulig av Frelseren, av hans evangelium, av vår Faders plan.

Jeg kan være en enfoldig mann på mange måter, men jeg er smart nok til å vite at min himmelske Fader elsker meg. Han elsker oss alle. Vi er virkelig hans sønner og døtre. Han ønsker virkelig at vi skal vende tilbake til ham. Han detaljstyrer ikke vårt liv. Det er en del av vår vekstprosess. Han ønsker at vi skal lære og utøve handlefrihet og takle motgang. Men jeg kan virkelig se hans hånd i mitt liv og i min families liv. Og jeg er takknemlig for at vi får denne jordiske erfaringen, for jeg elsker livet. Mange ting går galt, men det er mye godt i livet, og jeg er takknemlig for at vi som andepersoner, får anledning til å komme til jorden og få en kropp og lære ting som kommer til å hjelpe oss gjennom evigheten.

Historien velsigner oss, fordi den gir oss en sjanse til å se tilbake. Noen ganger er det vanskelig å se tilbake på vårt eget liv, men gjennom historien kan vi se tilbake på andres liv og lære ting som har velsignet dem. Vi kan også hjelpe oss selv å unngå feil ved å gjøre de tingene som har velsignet våre forfedre. ■

Av eldste D. Todd Christofferson
i De tolv apostlers quorum

STERKE

Et vitnesbyrd kan komme til enhver vanlig person, uansett hvor han eller hun måtte være, fordi vår himmelske Fader og Den hellige ånd kjenner hver enkelt av oss nært.

Jeg søkte svar i Den hellige lund

Som ung mann fikk jeg anledning til å være i Palmyra, New York en sommerkveld. Jeg befant meg i Den hellige lund, alene. Jeg knelte ned for å be vår himmelske Fader om å gi meg en eller annen tilkjennegivelse eller indikasjon på det jeg egentlig allerede visste hadde skjedd på dette hellige stedet. Jeg ba med stor oppriktighet, i lang tid, med en ærbødig holdning. Jeg mottok imidlertid ikke noe svar eller noen tilskyndelse fra Den hellige ånd. Ingenting kom. Til slutt ga jeg opp og gikk skuffet min vei, idet jeg tenkte: "Hva var det jeg gjorde galt?" Hvorfor? Hva mer skulle til?" Det virket for meg som om det ikke kunne være noe bedre sted å få svar på en slik bønn.

Jeg lærte av denne opplevelsen at vi ikke kan forlange noe fra Gud. Vi kan ikke si: "Du må svare meg på

denne måten, akkurat nå." Det er opp til ham å bestemme hvordan og når og hva han vil formidle til oss. Vår oppgave er alltid å være i en slik tilstand at vi kan motta Åndens tilskyndelser eller hvisken, åpenbaring eller inspirasjon. Han bestemmer imidlertid hvordan og når.

Motta et svar hjemme

Det jeg søkte den gangen – som ikke kom da – kom virkelig til meg fem eller seks uker senere. Jeg var hjemme og leste Mormons bok. Uten at jeg spurte, kom det over meg en sterk tilskyndelse, følelse og kommunikasjon gjennom Den hellige ånd som bekreftet min tro og mitt vitnesbyrd.

Kommunikasjonen var så sterk at den fikk meg til å gråte. Den var også så ren at det ikke var behov for ord. Ånden trenger ikke å være begrenset

INNTRYKK FRA ÅNDEN

til ord. Han kan kommunisere fra Ånd til ånd med et språk som er umiskjennelig fordi det ikke har noen ord. Det er kommunikasjon av ren kunnskap og intelligens fra Ånden, og jeg har lært at det virkelig er den beste måten å tilegne seg kunnskap på. Det er sterkere og mer langvarig enn å berøre eller se. Vi kan begynne å tvile på de fysiske sansene, men vi kan ikke tvile når Den hellige ånd taler til oss. Den er det sikreste vitne. På grunn av dette er den utilgivelige synd å fornekte Den hellige ånd eller vitnesbyrd som kommer fra Den hellige ånd.

Vi kan føle Guds kjærlighet og forståelse

Det føles virkelig helt greit at Herren ikke ga meg svar i Den hellige lund, fordi jeg kanskje ville ha trodd at man må foreta en pilegrimsreise til Palmyra for å kunne motta et

vitnesbyrd om profeten Joseph Smith. Nå vet jeg at det kan komme hvor som helst. Man trenger ikke å dra til Jerusalem for å få et vitnesbyrd om vår Herre Jesus Kristus. Vitnesbyrdet kan komme til enhver vanlig person, uansett hvor han eller hun måtte være, fordi vår himmelske Fader og Den hellige ånd kjenner hver enkelt av oss nært. De vet hvor vi er og hvordan de kan finne oss. Og de trenger ikke visum. Faktisk er de kjent med hele verden! De vet det fra før.

Jeg lover dere, unge mennesker, at hvis dere vil fortsette å være trofaste og be, vil Herren gi dere det samme svar, det samme vitnesbyrd, den samme bekreftelse som han ga meg, for jeg vet at han elsker dere alle like høyt som han elsker meg eller president Thomas S. Monson eller noen av sine barn.

Guds kjærlighet er til alle, og den er uendelig. Han vet hvordan han skal kommunisere med hver enkelt. Han vet hvor dere er og hvordan han kan nå deres hjerte og ånd gjennom Den hellige ånd. Slutt ikke å be. Slutt ikke å spørre. Slutt ikke å adlyde budene. Den tid vil komme, hvis den ikke allerede har kommet, da dere vil motta dette sterke vitnesbyrdet. Og det vil ikke bare skje én gang. Ved Herrens barmhjertighet vil det komme gang etter gang gjennom hele livet.

Fortsett å motta et vitnesbyrd

Slik har det vært med meg. Mens jeg var på misjon i Tucumán i Argentina, underviste jeg en familie og bar vitnesbyrd om profeten Joseph Smiths første syn. Familien trodde ikke på det. Men i samme øyeblikk som jeg bar vitnesbyrd, fikk jeg en enda en

bekreftelse på mitt vitnesbyrd. Ånden sa: "Ditt vitnesbyrd er sant." Han vitnet for meg om mitt eget vitnesbyrd.

Gjennom hele livet vil dere gjen-tatte ganger motta bekreftelser på at Gud finnes, at han er vår himmelske Fader, at han lever, at han kalte profeten Joseph Smith til å tjene som gjenopprettelsens profet, at hans Sønn lever og at hans nåde er tilstrekkelig til å frelse oss, rense oss og tilgi oss alle. Dette vitnesbyrdet kommer gang på gang gjennom hele livet.

Jeg vet disse tingene. Jeg er et spesielt vitne om dem. Jeg vet at vår Herre lever, at han bokstavelig talt er en oppstanden person, at han leder og står i spissen for denne kirken som bærer hans navn, at den er hans og at dere er hans får. ■

Fra en tale til ungdom i Salta, Argentina, november 2011.

HVOR STOR ER IKKE VÅR GUDS PLAN!

I en tid da det var så mye smerte og ensomhet i mitt hjerte, ga min kunnskap om evangeliet meg frimodighet til å gå fremover.

Av Amarsanaa E.

Jeg vokste opp på et sted hvor Kirken ikke var godt kjent – en by som nå kalles Berkh, i det nordlige Mongolia. Jeg er det midterste barnet av tre gutter, og i oppveksten var vi sammen hele tiden. Da min eldre bror reiste til byen for å gå på skole, savnet jeg ham veldig. To år senere kom han hjem på sommerferie. Den sommeren dro familien vår på jakt i fjellet i tre måneder. Det var en av de beste sommerferiene i mitt liv.

Min bror begynte å fortelle meg om en kirke han hadde sluttet seg til, kalt Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helige. På den tiden likte jeg ikke kristne kirkesamfunn, så jeg fulgte ikke noe særlig med på det han fortalte meg.

En høstdag kom vi hjem fra jakt og møtte noen besøkende fra byen. De var fra kirken som min bror hadde snakket om. Han vendte tilbake til byen sammen med dem den kvelden. Senere fikk vi vite hvorfor han hadde reist – han hadde fått et misjonskall.

Han hadde ikke engang fortalt oss at han hadde sendt søknad! Min bror reiste på misjon til USA kort tid senere.

Omvendt til evangeliet

Året etter, da jeg var ferdig med videregående skole, reiste jeg til byen for å studere ved et universitet. Familien jeg bodde hos, viste seg å være medlemmer av Kirken. Søndag morgen inviterte de meg med til kirken. Siden jeg hadde hørt mye om denne kirken, bestemte jeg meg for å prøve å gå én gang.

SELV DE VANSKELIGSTE TIDER KAN VÆRE EN VELSIGNELSE

“Hvis vi har tro på Jesus Kristus, kan både de vanskeligste og de letteste tider i livet være en velsignelse. I alle omstendigheter kan vi velge det rette med Åndens veiledning. Vi har Jesu Kristi evangelium til å forme og veilede vårt liv hvis vi velger det. Og med profeter som åpenbarer til oss vår plass i frelsesplanen, kan vi leve med fullkomment håp og en følelse av fred.”

President Henry B. Eyring, første rådgiver i Det første presidentskap, “Fjell å bestige,” *Liahona*, mai 2012, 26.

Jeg endte opp med å gå i kirken mange ganger. Jeg kunne ikke unngå å føle fred hver gang jeg var der. Menneskene der var hyggelige, og håndhilste alltid på meg. Kirken var annerledes enn jeg hadde trodd. Snart begynte jeg å motta misjonærdiskusjonene. Jeg møtte misjonærene i nesten to år.

Jeg visste at jeg ønsket å bli døpt, men dåpen måtte utsettes fordi jeg strevde med Visdomsordet. Det var vanskelig for meg, men til slutt var jeg klar for dåp. Jeg var så heldig å bli døpt av min eldre bror, som hadde kommet hjem fra misjon bare noen måneder tidligere. Når jeg tenker på det øyeblikket nå, gråter jeg noen ganger. Det var det lykkeligste øyeblikket i mitt liv.

Etter at jeg ble medlem av Kirken, snakket min bror om misjonærarbeid nesten hver dag. Han oppmuntret meg alltid til å reise på misjon. Med hans hjelp, fylte jeg ut min misjonsøknad. Jeg vil aldri glemme hvor lykkelige min eldre bror og jeg var da.

En skremmende opplevelse

En kveld ringte min bror meg og ba meg komme og møte ham etter arbeidstid. Han ønsket å snakke med meg om ting som hadde med min misjon å gjøre. Vi avtalte en tid for å møtes på sentrumstorget.

På denne tiden foregikk det parlamentsvalg i Mongolia. Da vi møttes på sentrumstorget, gjennomføre innbyggerne en demonstrasjon på grunn av valget. Politiet var der, men demonstrasjonen begynte å bli voldelig og skremmende, og eskalerte til opptøyer. En stor bygning og flere biler sto i brann, og folk skrek. Det var skremmende.

Min bror og jeg hadde møtt hverandre langt unna demonstrasjonen, men han var bekymret. Han ga meg penger til en taxi og ba meg dra rett hjem. Han sa at vi kunne møtes neste dag. Han hadde tenkt å gå tilbake til sitt hjem, som var i nærheten av der han jobbet. Taxien kom, og vi tok raskt farvel før jeg kjørte av sted.

Jeg oppdaget snart at myndighetene hadde stengt alle veiene på grunn av opptøyene. Ute av stand til å komme hjem, som var i utkanten av byen, overnattet jeg på jobben i stedet. Pansrede biler og væpnede soldater var overalt. Kampene ble stadig verre, og den natten ble det innført unntakstilstand. Den varte i fire dager.

Da unntakstilstanden var over, kom min svoger for å hente meg. Vi kom hjem til ham og så at alle våre slektninger ventet der. Alle gråt. Jeg fikk vite at min eldre bror hadde blitt skutt mens han var på vei hjem.

Det følte som om hjertet mitt skulle eksplodere. Min bror døde da han var 24 år på grunn av den demonstrasjonen. Dagene etter min brors død var noen av de grusomste jeg har opplevd.

Det var i denne vanskelige tiden at jeg fikk mitt misjonskall. Etter å ha vært gjennom min omvendelse, dåp og utfylling av misjonspapirer sammen med broren min, måtte jeg nå

åpne mitt misjonskall alene. Til min overraskelse ble jeg kalt til å tjene i mitt eget land.

Siden jeg var alene, knelte jeg ned akkurat der jeg var og takket min himmelske Fader i bønn. Og jeg ba for min bror. Jeg gråt og gråt mens jeg ba. På denne tiden, da det var så mye smerte og ensomhet i mitt hjerte, følte jeg Ånden vitne enda dypere om frelsesplanen for meg, og min tro ble styrket.

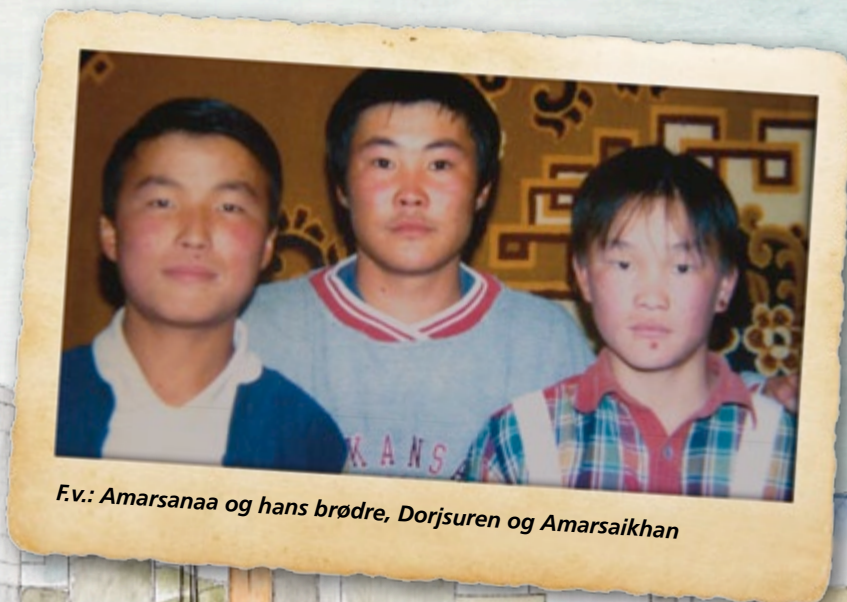
Et vitnesbyrd om hans plan

Selv om min bror ikke var der for å åpne mitt misjonskall sammen med meg, vil jeg alltid være takknemlig til ham. Jeg er også inderlig takknemlig for at Gud har gitt oss sin

frelsesplan gjennom Jesu Kristi forsoning. Det er en fantastisk plan. Hvis vi følger denne planen, vil vi føle fred i hjertet.

Skriftene forteller oss: "Hvor stor er ikke vår Guds plan! For ... Guds paradisi [må] frigi de rettferdiges ånder, og graven frigi de rettferdiges legemer. Ånd og legeme er igjen føyet sammen, og alle mennesker blir uforkrenkelige og udødelige, og de er levende sjeler" (2 Nephi 9:13).

Jeg vet at min bror lever i ånde-verdenen. Denne kunnskapen gir meg den frimodighet jeg trenger for å gjøre det bra på min misjon. Jeg vet at han vil være med meg i de vanskelige stundene – og det samme vil Herren. ■

F.v.: Amarsanaa og hans brødre, Dorjsuren og Amarsaikhan

Fem måter å følge prestedsleideres råd på

*Herren talte til sine disipler og underviste folket på sin tid.
I dag fortsetter han å gjøre det samme.*

Selv om Frelseren ikke fysisk er blant oss, kaller han medlemmer av sin kirke til å lede og veilede oss, og han ber oss om å følge deres råd slik de får dem gjennom Den hellige ånd.

Hvem kan motta åpenbaring som gjelder for meg?

Åpenbaring kan komme til deg personlig gjennom Ånden, og den kan også komme gjennom prestedsledere som er beskikket til bestemte kall for å hjelpe dem å motta veiledning for dem de har ansvar for.

Profeten mottar åpenbaring for hele Kirken, ditt områdepresidentskap mottar den for området, stavsprezidenten for staven og biskopen for menigheten. Åpenbaring kommer til disse personene i deres kall, men all åpenbaring kommer fra samme kilde: Vår himmelske Fader.

Hva vil det si å oppholde våre ledere?

Å løfte høyre arm i rett vinkel når vi oppholder noen, er en fysisk tilkjennevisning av at vi lover å hedre, respektere og støtte dem når de

søker å foredle sine kall. Å følge våre ledere er én måte vi kan oppholde dem på. Ledere har visdom og perspektiv, og deres undervisning er ment å hjelpe oss å etterleve evangeliet. Ved å være lydige mot deres råd, vil vi øke i tro og styrke vårt vitnesbyrd.

Her er fem måter du kan følge rådene fra dine prestedsledere på:

1. *Delta på general-, stavs- og menighetskonferanser.* Det kan være lurt å ta med penn og papir for å ta notater. Mens du lytter til dine prestedsledere, skulle du skrive ned enhver tilskyndelse du føler, ting du skulle gjøre eller endringer du bør gjøre i livet ditt. Sørg også for å ta notater når de taler til deg i andre av Kirkens møter eller intervjuer.
2. *Be om å få et vitnesbyrd om rådene de gir.* Den hellige ånd kan vitne for deg om at rådene som gis, er vår himmelske Faders vilje.
3. *Legg konkrete planer om hvordan du vil innlemme rådene i livet ditt.* For eksempel har profeter rådet medlemmer av Kirken

DU KAN OPPHOLDE LOKALE LEDERE VED Å:

- Ta imot kall til å tjene.
- Hjelp når du blir spurt.
- Forbered deg til leksjoner ved å lese dem på forhånd.
- Be for dine ledere.
- Delta i klassen.

til å skaffe seg utdanning. Hva er dine planer? Vil du studere ved et universitet eller en yrkesfaglig skole? Hva vil du studere? Når vil du begynne? Hva gjør du nå for å forberede deg slik at du kommer inn på det studiet du ønsker?

4. *Hold deg informert.* Lær de gjeldende rådene fra Kirkens ledere ved å lese Kirkens materiell. *Til styrke for ungdom* er en god ressurs. *Liahona* inneholder profetenes og apostlenes

ord. Hvis din menighet eller gren har et nyhetsbrev, skulle du lese alle budskap gitt av dine lokale prestedømsledere. Viktigst av alt, repeter det ledere har sagt på de siste generalkonferansene.

5. *Begynn umiddelbart.* Noen ganger kan vi bli fristet til å utsette å følge rådene fra våre ledere. Når du har lagt konkrete planer for å innlemme disse rådene, skulle du handle umiddelbart. ■

JEG TOK BISKOPENS UTFORDRING

Da jeg nærmet meg slutten av syvende klasse, begynte jeg å føle at jeg manglet noe. Jeg ba hver kveld og var involvert i kirken, men det var bare ikke nok. Jeg hadde tenkt på å lese Mormons bok og se om Kirken virkelig er sann, men jeg var for redd til å forlate trivselssonen min.

Mitt biskopsråd utfordret vår ungdomsgruppe til å lese i Skriftene regelmessig på egen hånd. Jeg mente å gjøre det, men jeg følte bare at jeg ikke hadde tid.

Jeg fikk imidlertid en veldig sterk følelse av at jeg trengte å lese Mormons bok og finne ut om den er sann. Jeg følte at jeg aldri ville kunne finne fred hvis jeg ikke gjorde det.

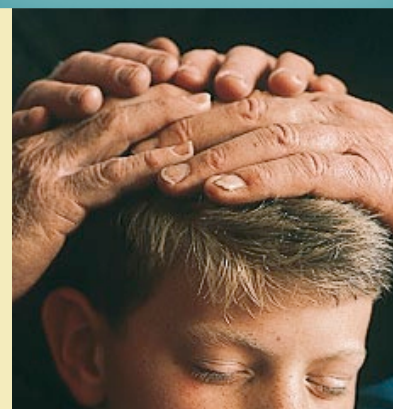
Jeg begynte å lese, og var knapt halvveis gjennom første kapittel da jeg følte Ånden så sterkt som jeg aldri hadde følt den før. Det var så fredelig, og jeg ønsket å ha denne følelsen for alltid.

Jeg er takknemlig for at mine ledere ble inspirert til å utfordre oss til å lese Mormons bok. De er alltid beredt til å hjelpe når jeg har et åndelig problem. Jeg vet at evangeliet er sant, for det har velsignet meg så mye.

Camryn G., Utah, USA

DELTA I DISKUSJONEN

I hele juni kommer dere til å studere om prestedømmet i Unge kvinners og Søndagsskolens klasser og prestedømmets quorumer. Overvei hvilke spørsmål du har om prestedømmet, hvordan det påvirker livet ditt og hvordan du kan støtte prestedømsledere. Del dine spørsmål med dine foreldre eller ungdomsledere, slik at de kan hjelpe deg bedre å forstå læren om prestedømmet i leksjonene denne måneden. Du kan også gjerne tenke på opplevelser du har hatt, der prestedømmet har vært til velsignelse for deg. Skriv ned dine følelser, og vurder å dele dem med andre hjemme, i kirken eller på sosiale medier.

Av David L. Beck

Unge menns
generalpresident

TAKKNEMLIGHET

Hver av oss vil være lykkeligere hvis vi er fylt av takknemlighet.

Sommeren 2011 hadde jeg anledning til å møte Josh Larson på Philmont speidergård i New Mexico, USA. Noen måneder senere hjalp Josh faren med å rydde ut av en lagerbygning. Uten forvarsel sviktet en kjetting som transporterte en 670 kg tung bjelke. Bjelken traff Josh og knuste ham fra halsen til bena. På mirakuløst vis klarte faren til Josh å få bjelken bort fra sønnens kropp. Han utførte HLR til ambulansespersonellet kom for å frakte Josh, som fremdeles ikke pustet, til sykehuset.

Josh tilbrakte mange dager i kritisk

tilstand. Legene arbeidet iherdig for å reparere hans sprukne hodeskalle, knuste bihuler og andre alvorlige skader. Etter en rekke operasjoner, ble Josh til slutt stabilisert. Han begynte så den lange, langsomme veien til rehabilitering.

I dag opplever Josh fortsatt mange virkninger av ulykken. Han har et skadet øye, er delvis døv på det ene øret og har en metallplate i hodet. Likevel velger han å se på sin ildprøve som en velsignelse. Han vet at han skylder sitt liv og sin rehabilitering til vår himmelske Fader og

støtten fra menneskene rundt ham. Takknemlighet fyller hans hjerte.

Takknemlighet under motgang

På en konferanse for ungdom nylig talte Josh om den bønn og faste som familie, venner, naboer og menighetens og stavens ledere hadde utført på hans vegne: "Jeg teller mine velsignelser. Bønner har blitt besvart. Jeg tror dette har vært mer en velsignelse enn en prøvelse. Jeg er glad i dere alle."

Josh er et eksempel på undervisningen i *Til styrke for ungdom*: "Ha

Josh sin rehabilitering har vært lang og tidkrevende. Han opplever fortsatt mange av virkningene av ulykken, men anser ulykken for å være mer en velsignelse enn en prøvelse.

VIKTIGE TANKER OM TAKKNEMLIGHET

“Herren ønsker at du skal ha en takknemlig ånd i alt du gjør og sier ...

Når du ber, så åpne ditt hjerte for din Fader i himmelen i takk for velsignelsene du har mottatt ...

... Uttrykk din takknemlighet overfor andre for de mange måter de velsigner ditt liv på.”

Til styrke for ungdom (hefte, 2011), 18.

alltid en takknemlig holdning, da vil du ha større lykke og føle deg mer tilfreds. ... Selv når du har det aller vanskeligst, kan du finne mye å være takknemlig for.”¹

Takknemlighet kan vende prøvelser, til og med så alvorlige som den Josh opplevde, til velsignelser. Det krever innsats å utøve takknemlighet og ha en optimistisk innfallsvinkel til livet. Men Herren velsigner oss virkelig, og hans milde barmhjertighet skulle ikke gå ubemerket eller lite verdsatt hen. Profeten Moroni i Mormons bok minner oss på viktigheten av takknemlighet og oppfordrer oss til å “minnes hvor barmhjertig Herren har vært mot menneskenes barn, fra Adam ble skapt og like ned til den tid når dere mottar dette, og overveie det i deres hjerter” (Moroni 10:3).

Den hellige ånds hjelp

I vår travle hverdag kan det være lett å overse og glemme vår

himmelske Faders veiledning i våre daglige aktiviteter. Den hellige ånd hjelper oss å huske at vi har mye å være takknemlig for. President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap, har sagt: “Det er Den hellige ånd som hjelper oss å se hva Gud har gjort for oss.” Han oppfordret oss til å finne ut “hvordan [vi] kan gjenkjenne og minnes Guds godhet”.²

Takknemlighet vil inspirere oss til å følge Herren og leve et liv i tjeneste.

Når vi lar Den hellige ånd minne oss på Guds godhet og kjærlighet til oss, vil vi bli fylt med takknemlighet. Disse følelsene vil gi oss et ønske om å takke vår Fader i himmelen. *Tro mot pakten* forklarer: “Takk din himmelske Fader for hans godhet mot deg. Du kan uttrykke din takknemlighet til

Gud ved å erkjenne hans hånd i alle ting, takke ham for alt han gir deg, holde hans bud og tjene andre ... Prøv å bli mer takknemlig. Du vil se at det gir fantastiske resultater.”³

Når vi anerkjenner våre velsignelser, blir vårt vitnesbyrd styrket. Jo mer vi er i stand til å se Herrens hånd i vårt liv, jo nærmere ham kommer vi. En av de beste måtene vi kan vise vår takknemlighet til vår Fader i himmelen på, er ved å uttrykke takk til ham og andre for hvordan de påvirker vårt liv.⁴

Denne takknemligheten vil inspirere oss til å følge Herren og leve et liv i tjeneste – et liv som inspirerer menneskene rundt oss og fremmer positiv endring. ■

NOTER

1. *Til styrke for ungdom* (hefte, 2011), 18.
2. Henry B. Eyring, “Husk, husk,” *Liahona*, nov. 2007, 67-68.
3. *Tro mot pakten: En oppslagsbok i evangeliet* (2004), 149-150.
4. Se *Til styrke for ungdom*, 18.

EN GAVE TIL BESTEMOR

Av Kimberly Sabin Plumb

Et enkelt brev for å si takk betydde så mye for min bestemor.

Da jeg var ung, hadde bestemor ofte sammenkomster for mine søskenbarn og meg. Det var ca 14 av oss, og vi var alltid glade når bestemor inviterte oss på middager, overnattinger, spillekvelder og ferier. Bestemors hus var stedet å være!

Enhver aktivitet i bestemors hus var moro. Men jeg tenkte aldri på all tiden og arbeidet som ble lagt ned i hver aktivitet. Jeg trodde bare det var det bestemødre gjorde, og jeg elsket det!

Etter mange år med moro sammen med søskenbarn i bestemors hus, flyttet familien vår. Senere kom bestemor for å tilbringe en spesiell dag sammen med oss i vårt nye hjem. Familien min tenkte lenge og omhyggelig for å finne den perfekte gaven til henne. Hun har flere ting enn noen jeg kjenner. Hva kunne vi gi bestemoren som har alt?

Jeg spurte min far om forslag, og han sa det samme som han sier hvert år: "Hvorfor ikke skrive et virkelig hyggelig brev til henne?" Jeg var tom for ideer, så tidlig neste morgen, før noen andre var våkne, satt jeg ved kjøkkenbordet med føttene på de kalde flisene og skrev et spesielt brev til bestemor.

I begynnelsen lurte jeg på hva jeg kunne skrive, annet enn: "Du er så

fantastisk. Takk for alt." Da jeg så ut av kjøkkenvinduet på palmene og himmelen, tenkte jeg på de mange tingene bestemor hadde gjort for oss i årenes løp. Jeg husket at jeg aldri hadde fortalt bestemor hvor mye de gangene vi hadde vært sammen som familie, betydde for meg.

I brevet mitt fortalte jeg bestemor at jeg var glad i henne, og jeg takket henne for alle de spesielle minnene. Jeg lot henne få vite hvor viktige de fortsatt var for meg, mange år senere. Så la jeg brevet i en konvolutt, bandt en rød sløyfe rundt den og gikk tilbake til mitt varme, teppebelagte rom.

Da tiden kom for å gi bestemor gavene, trakk jeg sakte frem brevet

mitt. Jeg visste ikke helt hva jeg syntes om min gave til henne.

Hun virket overrasket da jeg ga henne konvolutten. Jeg fulgte omhyggelig med mens hun forsiktig rev av enden av konvolutten og dro ut brevet på det smale rosa papiret. Da hun leste det, begynte hun å smile, og hun fikk tårer i øynene. Jeg hadde aldri sett bestemor gråte før. Hun kikket sakte opp og snudde seg mot meg med varme, brune øyne. Hun hvisket: "Takk, takk. Jeg trodde ikke noen husket det."

Bestemor, som hadde gjort så mye for å utvikle sterke familieforhold, hadde ingen anelse om at jeg husket eller var takknemlig for de gangene vi hadde vært sammen. Hun tørket øynene og sa: "Takk, Kimberly. Det var den beste gaven noen kunne gi meg."

Jeg ga bestemor en stor klem, og kjente hennes myke hud mot kinnet mitt og luktet hennes "bestemorduft", som var en blanding av babytalkum og moskus. Jeg var så takknemlig for min fars forslag om å skrive et brev til henne. Jeg visste ikke at takknemlige og kjærlige ord ville bety mer for bestemor enn alt krimskramset, all parfy-men og alle fruktkakene som kunne kjøpes for penger. ■

Artikkelforfatteren bor i California, USA.

UTTRYKK KJÆRLIGHET I ORD OG GJERNING

"Måtte vi med takknemlighet i vårt hjerte fylle våre

dager – så mye vi kan – med det som er viktigst. Måtte vi verdsette dem vi holder av, og uttrykke vår kjærlighet til dem i ord og gjerning."

President Thomas S. Monson, "Gled deg over reisen," *Liahona*, nov. 2008, 87.

Den dårlige filmen

Da Evelyn så navnet på filmen, begynte hennes hjerte å hamre.

Av Julia Woodbury

Kirkens tidsskrifter

Basert på en sann historie

“Jeg vil bare lese og se på ting som min himmelske Fader finner behag i” (Mine evangeliener).

“**E**lever, jeg har en overraskelse til dere,” sa Mrs. Taylor mens hun gikk frem i rommet.

Evelyn så opp fra prøven sin og smilte bredt. Det var en stor “A+” øverst.

“Dere gjorde det så bra på prøven at i morgen skal vi se en film som belønning,” sa Mrs. Taylor, og skrev tre filmtitler på tavlen. “Her er alternativene vi kan stemme på,” sa hun til alles jubel.

Evelyn hoppet i stolen for prøve å se hva titlene var. De to første filmene var noen av hennes favoritter.

Hun lente seg over til venninnen Katy. “Hvilken skal du stemme på?”

“Definitivt nummer tre,” sa Katy. “Mor og far ville ikke la oss se den hjemme, så jeg fikk aldri sett den.”

Evelyn så på tavlen igjen og så navnet på den tredje filmen. Hjertet hennes begynte å banke. Evelyn hadde hørt om denne filmen, og hun visste at det var en hun ikke ville føle godt med å se. Hva om klassen stemte på den?

“Hvem vil stemme på alternativ en?” spurte Mrs. Taylor.

Evelyn rakte hånden høyt opp og så seg rundt. Hun bet seg nervøst

i leppen. Bare to andre stemte på den.

Mrs. Taylor laget tellemerker på tavlen. “Alternativ to?”

Evelyn ble skuffet. Bare tre rakte opp hånden.

“Og alternativ tre?”

Femten hender skjøt i været. Evelyn sank sammen i stolen og begynte å føle seg uvel. Hvordan kunne hun slippe å se den filmen hvis alle andre ville det?

Da hun kom hjem, gikk Evelyn rett til rommet sitt og lot ranselen falle i gulvet med et kraftig *dunk*. Hun hadde følt seg uvel hele dagen.

“For å kunne hjelpe andre, trenger vi selv en stor grad av åndelig og moralsk mot til å motstå det onde vi ser på alle kanter.”

President Thomas S. Monson, “Tre mål til å veilede dere,” *Liahona*, nov. 2007, 119.

ubehagelig å se filmen. I den andre hånden hadde hun tre av sine favorittfilmer. Evelyn ga lappen til Mrs. Taylor og fulgte med mens hun leste den.

“Takk for at du ga meg beskjed om hvordan du føler det,” sa Mrs. Taylor.

“Mamma sier det er greit at jeg sitter sammen med en annen klasse mens dere ser filmen,” sa Evelyn. “Men jeg har også med noen andre filmer i tilfelle alle ønsker å se en av dem i stedet.”

Mrs. Taylor smilte og tok bunken med filmer. “En film er ikke mye til belønning hvis ikke alle kan ha glede av den,” sa hun.

Mrs. Taylor skrev de nye titlene på tavlen. “Jeg vil gjerne at vi stemmer om igjen på filmen i dag. Jeg har noen nye alternativer til dere.”

Evelyn gikk og satte seg ved pulten sin, glad fordi hun ikke behøvde å gå glipp av klassens belønning. Men den aller beste belønningen var å vite at vår himmelske Fader hadde tatt bort hennes frykt og gitt henne mot til å gjøre det som var rett. ■

“Jeg skulle faktisk ønske at jeg kunne bli syk,” tenkte hun. “Da ville jeg slippe å gå på skolen i morgen.”

Evelyn dro prøven sin opp av ranselen, stirret på den og strammet grepet om den. “Filmen var ment å være en belønning, ikke en straff!” tenkte hun, mens hun sint krøllet prøven sammen og kastet den under sen-gen. Hun fikk tårer i øynene. Hun knelte ved sen-gen og begynte å gråte. Så begynte hun å be. Gråtkvalt fikk hun frem noen få flokete setninger. Hun ba vår himmelske Fader om å ta problemet fra henne, men etter en stund forandret

bønnen seg. “Vær så snill å hjelpe meg å gjøre dette bedre. Jeg ønsker ikke å se en film som får meg til å føle dårlig, og jeg håper at mine venner og lærere vil forstå det.”

Evelyn avsluttet bøn-nen. Den skjelvende, kvalme følelsen hadde forsvunnet. Hun var ikke engang redd lenger.

Evelyn spratt opp og løp ut av rommet for å finne mamma. Hun hadde en idé.

Dagen etter kom Evelyn inn i klasserommet. I den ene hånden holdt hun en lapp fra mamma som forklarte at Evelyn ville føle det

Av eldste Quentin L. Cook
i De tolv apostlers quorum

*Medlemmene av De tolv apostlers quorum
er spesielle vitner om Jesus Kristus.*

Er vår
himmelske Fader
mer glad
i medlemmer
av Kirken
enn i andre
mennesker?

**Gud elsker alle
sine barn.**

**Han ønsker
at de alle skal
vende tilbake
til ham.**

**Vi skulle
også elske og
respektere alle
mennesker.**

**Vi kan hjelpe
dem som ennå
ikke vet at Gud
elsker dem.**

**Da kan de
oppleve stor
glede!**

Av eldste José L. Alonso
i De sytti

En tålmodig bønn

Jeg vokste opp i Mexico sammen med mine søsken, min mor og min bestemor. Etter å ha gjort lekser og husarbeid hver dag, spilte jeg fotball. Jeg elsket fotball! Jeg pleide å late som mitt høyre ben var ett lag og det venstre benet var det andre laget.

En dag da jeg spilte fotball, ble jeg plutselig tungpustet. Jeg hvilte i noen minutter, men jeg hadde fortsatt problemer med å puste. Jeg ble så syk at jeg måtte på sykehus.

På sykehusrommet lå det mange andre barn, men jeg savnet familien min og følte meg veldig ensom. Selv om jeg ikke var medlem av Kirken ennå, trodde jeg på Gud. Hver dag ba jeg om å bli frisk, men i stedet ble jeg verre og verre. Legene trodde jeg kanskje ikke ville klare meg.

De sendte meg til slutt hjem fra sykehuset, men jeg måtte tilbringe det neste året i sengen. Jeg tok mange piller og fikk to sprøyter hver dag. Og jeg hadde fortsatt en bønn i mitt sinn og hjerte. Jeg fortalte min himmelske Fader at hvis jeg ble frisk, ville jeg tjene ham resten av livet.

Så en dag da jeg leste på sengen, mistet jeg boken på gulvet. Da jeg bøyd meg ned for å ta den opp, oppdaget jeg at jeg pustet normalt.

Jeg slapp boken igjen. Igjen jeg kunne ta den opp uten problem!

Jeg sto opp av sengen. Til å begynne med var jeg svimmel fordi jeg ikke hadde gått på egen hånd på lang tid. Jeg så i speilet og så at jeg smilte. Jeg visste at jeg hadde fått svar av vår himmelske Fader.

Hver dag siden har jeg forsøkt å gjøre noe for å uttrykke min takknemlighet til vår himmelske Fader.

Da jeg ble voksen, ble jeg lege for å bidra til å besvare andre barns bønner. Og nå prøver jeg å tjene vår himmelske Fader i mitt kall i Kirken.

Svar på bønn kommer ikke alltid lett, og de kommer ikke alltid med en gang. Men jeg vet at vår himmelske Fader besvarer våre bønner. Han kjenner våre behov, og han vet hva som er best. ■

Jeg vil følge min himmelske Faders plan ved å bli døpt og bekreftet

Du kan bruke denne leksjonen og aktiviteten til å lære mer om denne månedens Primær-tema.

Mormons bok forteller om en gruppe mennesker som samlet seg i en skog som ble kalt Mormon. De ønsket å høre Alma undervise om Jesu Kristi evangelium. Da Alma hadde undervist dem i mange dager, spurte han dem om de ønsket å inngå en pakt om å tjene Gud og holde hans bud. Han sa at hvis de ville bli døpt, ville Den hellige ånd alltid være med dem (se Mosiah 18:7-10).

Da de hørte dette, ble de så glade at de “klappet ... i hendene av glede” (Mosiah 18:11). Alma døpte ca 200 personer i Mormons vann. Disse menneskene så på Mormons skog som et vakkert sted fordi det var der de lærte om Frelseren og ble døpt (se Mosiah 18:30).

I likhet med Almas folk, føler vi glede når vi ser frem til eller husker da vi ble døpt. Når vi blir døpt, inngår vi, i likhet med disse menneskene, en pakt med Gud. Vi lover

å holde hans bud og tjene ham. Vi påtar oss Jesu Kristi navn og blir medlem av hans kirke. Når vi blir bekreftet, mottar vi det samme

fantastiske løfte som Almas folk mottok: at Den hellige ånd alltid kan være med oss hvis vi holder Guds bud. ■

LYTT TIL DEN STILLE, LAVE RØSTEN

Be mor eller far eller en annen voksen hjelpe deg å klippe ut bildene på denne siden og legge dem i en pose. Bytt på å velge bilder fra posen. Finn setningen og skriftstedet som samsvarer med hvert bilde, og les dem høyt.

Den hellige ånd hjelper oss å føle vår himmelske Faders kjærlighet og andre gode følelser som glede, mildhet og godhet. Han taler ofte til vårt hjerte og vår forstand ved hjelp av en stille hvisken (se Galaterne 5:22-23).

LA OSS SNAKKE SAMMEN

Be en som har blitt døpt og bekreftet, om å beskrive sine følelser med hensyn til denne spesielle dagen. Hvis du allerede har blitt døpt, kan du uttrykke for en annen hvilke følelser du hadde da du ble døpt og bekreftet.

Den hellige ånd advarer oss mot farer og hjelper oss å vite når vi trenger å være forsiktige (se L&p 9:9).

Den hellige ånd er en lærer. Han lærer oss om Jesus Kristus og hjelper oss å huske alt vi allerede har lært av våre foreldre, lærere og Skriftene (se Johannes 14:26).

Den hellige ånd veileder oss og hjelper oss å se klart til å ta avgjørelser som vil bringe oss tilbake til vår himmelske Fader (se 2 Nephi 32:5).

Noen ganger kalles Den hellige ånd Trøsteren. Som et mykt teppe, hjelper han oss å føle trygghet og fred (se Johannes 14:16, 27).

SKRIFTSTED OG SANG

- Mosiah 18:8-11
- "Når jeg døpes"
(*Barnas sangbok*, 53)

En dåpsvelsignelse

Å komme under vann hadde alltid gjort Trevor nervøs. Hvordan kunne han bli døpt?

Av Kasey Eyre

Trevor satte seg på sofaen og la haken i hendene. Brødrene hans lekte med bestefar. Han skulle ønske at han også kunne ha det gøy, men han klarte ikke å slutte å bekymre seg for dåpen sin.

Mor satte seg ved siden av ham og rusket ham i håret. "Hva er i veien?" spurte hun. "Vil du ikke leke?"

Trevor ristet på hodet og rynket brynene.

Moren så på ham et øyeblikk, og la så armen rundt ham. "Er du fortsatt redd for å komme under vann?"

Trevor nikket.

Tanken på å være under vann hadde alltid skremt Trevor. Da han

var tre år, hadde han falt i et svømmebasseng. Han kunne aldri glemme hvor redd han hadde vært da han sank dypere og dypere ned i vannet, helt til noen dro ham opp. Han hadde vært nervøs i nærheten av vann siden den gang.

“Hvorfor er det ingenting som hjelper?” spurte Trevor. “Vi har bedt, og vi har til og med besøkt døpefonten. Ingenting har hjulpet!” Trevor spratt opp av sofaen og løp inn på rommet sitt.

Han smalt døren igjen bak seg og kastet seg på sengen. Snart hørte han forsiktig banking på døren.

Trevor kikket opp idet pappa satte seg ved siden av ham. “Mamma fortalte meg at du fremdeles er nervøs for å bli døpt,” sa pappa.

Trevor nikket. “Jeg ber og ber, men redselen blir ikke borte.”

Pappa tenkte seg om et øyeblikk. “Noen ganger når vi ber om noe, skjer det ikke med en gang. Selv om du føler deg redd nå, vil du kanskje føle deg bedre i morgen.”

Trevor ristet på hodet, men så husket han da han var nervøs før skolestart i fjor. Pappa hadde gitt ham en velsignelse. Kanskje en velsignelse kunne hjelpe ham å bli døpt også. Han så opp på pappa. “Tror du at du og bestefar kan gi meg en velsignelse?”

Pappa nikket. “Det syns jeg er en god idé.”

En liten stund senere satte Trevor seg i en stol i stuen. Pappa og bestefar la sine hender på hodet hans. Pappa velsignet ham og sa at hvis han hadde tro, kunne vår himmelske Fader hjelpe ham å føle ro og fred.

Neste dag da han satt på dåpsmøtet i sine hvite klær, var Trevor fortsatt nervøs. Han var glad han hadde fått en velsignelse, men hva om han fortsatte å være redd? Hvordan skulle han bli døpt?

Etter å ha hørt en tale om dåp, lente pappa seg over. “Det er på tide å gå til døpefonten,” sa han. Trevor nikket og fulgte pappa til døpefonten. Pappa gikk først nedi.

Så var det Trevors tur. Han nølte, men så husket han velsignelsen sin. “Himmelske Fader, kan du hjelpe meg å ha tro?” ba han inni seg.

Sakte satte Trevor den ene foten ned i vannet. Det var deilig og varmt. Trevor tok et skritt til.

For hvert skritt kunne han føle sin bekymring og frykt smelte bort. Pappa tok ham i armen og smilte. “Klar?”

Trevor følte ro og fred. Dette var den følelsen vår himmelske Fader hadde lovet å gi ham. Han nikket. “Klar.”

Pappa løftet høyre arm og uttalte dåpsbønnen. Da pappa senket Trevor under vann, var han ikke redd. Han følte bare at roen og freden ble enda sterkere.

Trevor kom smilende opp av vannet. Han visste at hans tro hadde hjulpet ham å overvinne frykten slik at han kunne bli døpt. Han visste at vår himmelske Fader alltid ville hjelpe ham når han prøvde å velge det rette. ■

Artikkelforfatteren bor i Nevada, USA.

“Når vi velger å følge Kristus i tro istedenfor å velge en annen vei på grunn av frykt, blir vi velsignet.”

Eldste Quentin L. Cook i *De tolv apostlers quorum*, “Lev ved tro og ikke ved frykt,” *Liahona*, nov. 2007, 73.

Hei!
Jeg heter
Enkhjin A.
og er fra Mongolia

Jeg har ingen kjæledyr, selv om jeg har veldig lyst på en valp. Noen ganger drar vi ut på landsbygden, hvor jeg får se kyr, sauer, kameler, hester og geiter. På vinteren liker jeg å bygge snømenn der. Her er jeg sammen med min bror og en venn ved Skilpaddefjellet i Terelj nasjonalpark.

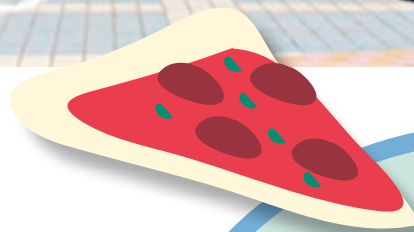
Hva liker du best å gjøre sammen med familien din? Enkhjin A. fra Mongolia, som er 8 år gammel, elsker å dra ut på landet sammen med familien og plukke skogsbær og jordbær.

Jeg blir glad når familien tilbringer tid sammen. Vi liker å ha familiens hjemmeaften og gå i kirken hver uke. Vi leser også i Mormons bok og ber sammen hver dag. Disse tingene bidrar til å holde familien min sterk.

Jeg bor sammen med mamma, pappa og to brødre i Ulaanbaatar, hovedstaden i Mongolia. Det bor en million mennesker i byen vår! Vi bor i 12. etasje i en bygård.

På dette bildet leser jeg en historie for broren min. Jeg er veldig glad i å lese! Jeg går i tredje klasse. Jeg liker også matematikk og tegning. En av mine klassekamerater er ikke medlem av Kirken, men jeg har lært henne om Visdomsordet og sagt hun burde drikke melk i stedet for kaffe eller te. Jeg har også lært henne hvordan man ber til vår himmelske Fader, siden hun ikke visste det. Jeg har invitert henne til familiens hjemmeaften hjemme hos oss.

ENKHJINS FAVORITTER:

Mat – pizza og potetmos
Skriftsted – 1 Nephi 3:7
Sanger – "En krybbe var vuggen",
"Mormons bok forteller oss"

Gjeteren og den bortkomne sauen

Av Margo Mae, Utah, USA

Jesus underviste folk ved å fortelle dem historier. En dag fortalte han en historie om en gjeter som hadde 100 sauer. Gjeteren var veldig god og snill. Han beskyttet sauene mot ville dyr. Han våket over dem om natten.

En dag ble en av sauene borte.
Gjeteren forlot sin 99 sauer på et trygt
sted og gikk for å lete etter den som
manglet. Han lette høyt oppe i fjellet
og langt ute i villmarken.

Da han endelig fant sauen, jublet
gjeteren. Han la sauen over skuldrene
og bar den hjem.

Gjeteren kalte vennene sine sammen og fortalte dem at han hadde funnet sauene sine. De feiret sammen.

Jesus Kristus er som gjeteren i historien, og vi er som sauene. Jesus våker over oss og hjelper oss å beskytte oss mot farer. Han gir oss ikke opp når vi gjør feil. Og han fryder seg når vi omvender oss og vender tilbake til hans evangelium. Det er grunnen til at Skriftene kaller ham den gode hyrde. ■

Fra Matteus 18:12-14 og Lukas 15:3-7.

JESUS FORTELLER LIGNELSEN OM DEN BORTKOMNE SAUEN

"Om noen av dere har hundre sauer og mister én av dem, vil han da ikke forlate de nittini i ødemarken og gå av sted og lete etter den som er kommet bort, til han finner den?" (Lukas 15:4).

NYTT FRA KIRKEN

Gå inn på news.lds.org og finn flere kirkerelaterte nyheter og begivenheter.

Kirken har vært vitne til historiske endringer under president Monsons virke

Løpet av de siste fem årene av president Thomas S. Monsons ledelse har Kirken vært vitne til historiske endringer som har påvirket medlemmer over hele verden. Kirkens 16. president har satt dype spor etter seg gjennom et bredt utvalg av viktige bekjentgjørelser og nye retningslinjer, alt fra misjonærarbeid og opplæring av prestedømsledere til produktiv tempelbygging.

Mange retningslinjer og bekjentgjørelser som har kommet under president Monsons ledelse, har global rekkevidde – selv om de i utgangspunktet er utformet for å tjene og ta vare på enkeltpersoner. Hans livslange interesse for den ene er tydelig i hvert historisk øyeblikk.

Her er noen høydepunkter fra de første fem årene av Thomas S. Monsons tid som president:

- Som et tiltak for å utvide mulighetene for unge medlemmer av Kirken til å utføre en heltidsmisjon, bekjentgjorde president Monson den 6. oktober 2012 at menn kan begynne å tjene når de er 18 år gamle og kvinner når de er 19 år gamle. Hans bekjentgjørelse ble gjort under åpningen av Kirkens 182. halvårslige generalkonferanse og utløste en enorm misjonærentusiasme. Siden kunngjøringen har Kirkens misjonæravdeling mottatt historiske antall søknader fra både unge menn og unge kvinner som er ivrige etter å tjene.
- I et brev som også ble undertegnet av hans rådgivere i Det første presidentskap – president Henry B. Eyring og president Dieter F. Uchtdorf – bekjentgjorde president Monson at det i 2013 skulle innføres nytt undervisningsmaterieil for ungdom “for å styrke og bygge opp tro, omvendelse og vitnesbyrd” blant Kirkens unge. Det nye undervisningsmaterialet gir mulighet for mer interaktiv undervisning i Det aronske prestedømme, Unge kvinner og Søndagsskole-klasser for ungdom etter mønster av Frelserens undervisning under sin tjenestegjering på jorden. Ukentlige klasser utnytter mange av Internett-ressursene i dagens kirke, slik at ungdom kan nyte enestående deltagelse og engasjement.
- Under ledelse av president Monson og Det første presidentskap fortsetter Kirken å gjennomføre verdensomspennende opplæringsmøter for å hjelpe lokale ledere i prestedømmet og hjelpeorganisasjonene og familier med deres innsats for å tjene medlemmene og fordype omvendelse til evangeliet. Opplæringen gir lokale ledere og medlemmer anledning til å motta veiledning fra medlemmene av Det første presidentskap, De tolv apostlers quorum og andre generalautoriteter og ledere i hjelpeorganisasjonene på generalplan. Den verdensomspennende opplæringen har omfattet undervisning om hvordan man bruker de nye administrative håndbøkene (innført i 2010), opplæring om å gjennomføre effektive menighetsråd og å styrke familien og Kirken gjennom prestedømmet.
- I 2010 begynte Det første presidentskap å gi medlemmer av De tolv apostlers quorum i oppdrag å gjennomføre to nye typer internasjonale møter – prestedømmets lederskapskonferanser og områderevisjoner. Under hver prestedømmets lederskapskonferanse samles stavspresidentskaper, biskoper og grenspresidenter innenfor et angitt område av Kirken, for opplæring. Under hver områderevisjon foretar lederne også en

President Thomas S. Monson snakker med media i forbindelse med bekjentgjørelsen av det nye Første presidentskap i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige mandag 4. februar 2008.

grundig gjennomgang av hva som skjer med Kirken i et gitt kirkelig område, og vurderer slike ting som humanitærtjeneste, velferdsbehov, misjonærarbeid, slektshistorie og tempelarbeid.

- Under president Monsons ledelse har 31 nye templer blitt bekjentgjort over hele verden. Seksten har blitt innviet og fem andre gjeninnviet etter omfattende renovering. President Monson, som selv presiderte ved innvielsen av templene i Calgary, Alberta, Canada; Cebu City, Filippinene; Curitiba, Brasil; Kiev, Ukraina; Panama City, Panama; Vancouver, British Columbia, Canada og Draper, Utah; Kansas City, Missouri; Rexburg, Idaho; South Jordan, Utah; Gila Valley, Arizona og Twin

Falls, Idaho, og ved gjeninnvielsen av templene i Mexico City, Mexico; Atlanta, Georgia; Boise, Idaho, og Laie, Hawaii.

- President Monson har også ledet en periode med enestående rekkevidde av Kirkens Internett-ressurser, som leverer profetenes ord og Kirkens programmer til omlag 14 millioner medlemmer over hele verden. Noen av høydepunktene på Internett er blant annet en rekke kirkeproduserte videoer, inkludert serien av filmer som skildrer viktige stunder fra Det nye testamente.
- Under ledelse av Det første presidentskap produserte Kirken en ny bok med tittelen *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid*. Boken er ment som

en ressurs for enkeltpersoner og familier for å styrke kvinner i deres ansvarsoppgaver.

- Under president Monsons ledelse har Kirken medvirket i hjelpearbeidet ved katastrofer over hele verden, og har strukket seg ut og hjulpet de trengende. Noen av de store humanitæraksjonene de siste fem årene er hjelpearbeidet etter jordskjelvet på Haiti, jordskjelvet og tsunamien i Japan og flommen i Thailand. Kirken bidro også under en alvorlig matvarekrise i Øst-Afrika, hjalp til med å vaksinere barn i mange land og har sørget for rent vann til mange avsidesliggende landsbyer. I tillegg har Kirken innviet et nytt 53 000 kvadratmeter stort velferdsanlegg i Salt Lake City, Utah. ■

Kirkens ledere drøfter “fremskyndelsen” av verket

Av Sarah Jane Weaver

Church News

Midt i endringer som krever at Kirkens ungdom påtar seg en større rolle i misjonærforberedelse, slektshistorie, tempelarbeid og undervisningen på søndagene, sier ledere at Kirkens ungdom har blitt “kalt til handling” og bedt om å “stå opp og la [sitt] lys skinne” (L&p 115:5).

Endringene gjør én ting klart: “Herren har noe han ønsker å gjøre,” sier eldste Paul B. Pieper i De sytti.

Eldste Pieper, som er direktør for Prestedømsavdelingen, deltok nylig i en paneldiskusjon for *Church News* om endringene som vil påvirke ungdom på mange områder. I denne diskusjonen deltok også eldste Allan F. Packer i De sytti og direktør for Slekthistorisk avdeling, eldste William R. Walker i De sytti og administrerende direktør for Tempelavdelingen, eldste W. Craig Zwick i De sytti og nestleder for Misjonæravdelingen, eldste Paul V. Johnson i De sytti og Kirkens skolesjef, eldste Dennis C. Brimhall, områdesytti og administrerende direktør i Slekthistorisk avdeling, og Linda K. Burton, Hjelpeforeningens generalsekretær.

Idet han henviste til det lavere alderskravet til misjonærtjeneste for unge menn og unge kvinner, det nye undervisningsmateriellet for ungdom og et brev der Det første presidentskap ber om at ungdom engasjerer seg i slektsforskning og bringer slektsnavn til templet, sa eldste Pieper at han ikke så de “tre trådene komme sammen” før konferansen. “Jeg husker at jeg var på konferansen... og tenkte: ‘Hvordan ble alt dette koordinert?’ Det var åpenbart at det var Herrens hånd.”

Eldste Zwick sier at Herrens ord er klare: “Jeg vil fremskynde mitt verk i dets tid” (L&p 88:73). “Herren selv tar ledelsen her,” legger han til. “Jeg tror aldri det har vært en generasjon ungdom som har vært så forberedt for undervisningsmateriellet, som dagens [ungdom] er. Jeg tror aldri det har vært en gruppe ungdommer som har utført så mange dåp eller ordinanser for de døde... [eller] som har stått så nær tempelarbeid og alle fasetter av det som denne gruppen. Og utvilsomt vil alt dette... forberede dem til misjonærtjeneste og bygge en sikker grunnvoll for flere ansvarsoppgaver i årene etter deres misjon.”

Det er et svært mektig budskap at Gud stoler på sin ungdom, sier eldste Brimhall.

“Når Herren gjør noe, faller alt på plass til rett tid, og det er det som skjer nå,” sier eldste Johnson, og bemerker at de som arbeidet med det nye undervisningsmateriellet for ungdom, ikke visste at det ville bli en forandring i alderskravet til misjonærer.

Eldste Walker snakket om brevet fra Det første presidentskap som oppfordret ungdom til å utføre slekthistorie og ta med seg disse navnene til templet. “Det at ungdommene har kunnet ha sin egen anbefaling for begrenset bruk... har vært kjemp flott,” sa han. “Unge mennesker [er] ivrig engasjert i tempelarbeidet og forstår læren. ...Det hjelper virkelig å forberede dem åndelig for alle disse fantastiske tingene som er i vente for dem.”

Eldste Packer sa at han nylig hadde hørt om en ung kvinne som reiste seg og bar sitt

vitnesbyrd om slektshistorie. “Dette er mye morsommere enn de gamle sa det ville være,” sa hun.

“Det er Elijahs ånd,” sa eldste Walker. “Dette er barnas hjerter som blir vendt til fedrene og fedrenes hjerter som blir vendt til barna.”

Slektshistorie, tilføyde eldste Packer, vil forandre hvordan ungdommen tar beslutninger og hva de føler med hensyn til utfordringer. Han sa at de

Kirkens ledere er enige om at Herren fremskynder sitt verk og at Kirkens ungdom har blitt kalt til handling.

kanskje vil tenke: “Hvis bestefar klarte dette, kan jeg også klare det.”

Han sa at en tempelpresident rapporterte at når ungdom står som stedfortreder i dåpen for et hvilket som helst navn, kommer de smilende opp av vannet, men “når de gjør det for en av sine forfedre, har de tårer i øynene. De føler noe dypere, de føler noe mer.”

Å hjelpe ungdom å få et videre perspektiv er et mål for det nye undervisningsmateriellet for ungdom – hvor læringsressurser erstatter leksjonsbøker, sa eldste Pieper. Undervisningsmateriellet gjør det mulig for lærerne å finne ut hva de trenger å bygge inn i hver søndagsopplevelse for å forberede ungdom til tempelarbeid og slektshistorie og misjonærtjeneste.

“Det nye MTC er hjemmet,” sa eldste Packer. “Det nye slektshistoriske senteret er hjemmet. Det nye undervisningsmateriellet vil hjelpe både ungdom og foreldre i denne rollen.”

Budskapet til foreldre er at “Kirkens ledere stoler på dere som foreldre, og stoler på disse unge mennene og unge kvinnene som blir oppdratt i deres hjem”, sa eldste Zwick.

Alle endringene beveger “Kirken dit den trenger å være, hvor den er profetert å være”, sa eldste Johnson. “Herren vet hva fremtiden er, og... dette er bare én av mange ting han gjør for å fremme dette riket, for å hjelpe det å rulle frem.”

Eldste Pieper sa at når han overveier alt som skjedde under generalkonferansen i oktober, ser han “en profet med nøkler som åpner dører og sier: ‘Vær så god.’ Vi oppfordrer deg til å komme og engasjere deg i dette arbeidet. Det er Herrens tid nå. Det vet vi alle. Vi har alle følt det. Kirken føler det. Naturligvis vil det fungere.” ■

Eldste Christofferson gir råd til medlemmer i Mellom-Amerika

Av **eldste Don L. Searle**

Bidragster til *Church News*

Kirkens arbeid i dag er å forberede et folk som vil være rede til å motta og tjene Herren når han kommer, fortalte eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum medlemmer av Arraiján Panama stav 20. januar 2013.

Det var et tema som eldste Christofferson gjentok flere ganger i løpet av en rundreise i Mellom-Amerika fra 11. til 20. januar, hvor han talte til samlinger for ungdom, unge enslige

Eldste D. Todd Christofferson møter en ung kvinne etter et møte i Panama i januar.

FOTO: JAMES DALRYMPLE © IRI

voksne, misjonærer, lokale ledere og til medlemmer på stavskonferanser.

Eldste Christofferson ble ledsaget av sin hustru Kathy Christofferson og eldste Richard J. Maynes i De syttis presidentskap og hans hustru, Nancy Maynes. Da han reiste først til Costa Rica, så til Guatemala og sist til Panama, fikk eldste Christofferson selskap på forskjellige steder av medlemmer av områdepresidentskapet: Eldste James B. Martino, president; eldste Carlos H. Amado, førsterådgiver og eldste Kevin R. Duncan, annenrådgiver.

Eldste Maynes reiste også til Honduras og Belize for å besøke ledere og medlemmer der.

Eldste Christofferson talte til hundrevis av unge mennesker på Til styrke for ungdom-konferanser i Costa Rica og Panama; til grupper av misjonærer i San José, Costa Rica, Guatemala City og Panama City; til store grupper av unge enslige voksne i de tre landene og på møter for ledere i prestedømmet og hjelpeorganisasjonene.

Han besøkte også presidentene i Costa Rica og Guatemala for å styrke viktige kontakter med disse regjeringene.

I Costa Rica oppfordret eldste Christofferson ungdom og unge voksne til å adlyde budene, til å huske at vår himmelske Fader kjenner og elsker dem og til å lese Skriftene hver dag og prøve å motta alt som Ånden vil gi dem når de leser.

Han bar et sterkt vitnesbyrd om profeten Joseph Smith og Jesus Kristus. "Jeg velsigner dere med at dere kan få dette samme vitnesbyrdet som jeg uttrykker," sa han, og la til: "[Jesus Kristus] lever. Jeg nedkaller hans velsignelser over dere i kveld."

I Guatemala understreket han familiens betydning.

"Når vi stifter familie, oppfyller vi vår største hensikt på jorden," sa han.

Han talte til ungdom i Panama og vitnet: "Lederen av denne kirken er vår Herre Jesus Kristus. Han er en svært engasjert leder og er personlig aktiv i å veilede sin kirke."

En prestedømmets lederskapskonferanse understreket at vi ikke skulle fokusere på oppgaver og å være opptatt, men på utfallet av vår prestedømmstjeneste, først og fremst personlig omvendelse til evangeliet.

Eldste Maynes presiderte også på en rekke møter, blant annet møter for unge voksne og misjonærer i Belize og Honduras, og ga råd og åndelig veiledning til hundrevis i disse mellomamerikanske landene. ■

Jason Swensen bidro til denne reportasjen.

Kirkens videregående skole i Mexico blir nytt MTC

29. januar ble det bekjentgjort at Kirkens videregående skole Benemérito de las Américas i Mexico City, Mexico, ville bli omgjort til opplæringscenter for misjonærer.

Eldste Russell M. Nelson og eldste Jeffrey R. Holland, begge i De tolv apostlers quorum, presiderte og talte på møtene ved Benemérito-skolen 29. januar, der planene for det fremtidige opplæringscenteret ble bekjentgjort. Endringen fra skole til MTC forventes å skje etter utløpet av Beneméritos skoleår i juni 2013. I mer enn 40 år har Benemérito de las Américas vært kostskole – så internater og annen nødvendig infrastruktur for opplæringscenteret er allerede på plass.

Det nye opplæringscenteret vil lære opp eldster, søstre og ektepar som skal virke ikke bare i Mexico, men også i andre land i Nord-, Mellom- og Syd-Amerika. Til og med misjonærer fra USA som har blitt kalt til spansktalende misjoner i sitt eget land, kan bli opplært i Mexico City. Opplæringscenteret i Provo i Utah vil også fortsette å gi mange misjonærer spanskopplæring.

Tabernakelkoret gjør suksess med plater og på Internett

Fjorårets siste nummer av *Billboard* magazine, platebransjens egen publikasjon, inneholdt listene for 2012. I en av disse listene ble koret, sammen med Orkesteret på Temple Square, kåret til årets fremste artist i kategorien tradisjonelle klassiskalbum.

Tabernakelkoret og Orkesteret på Temple Square kom høyt på årslistene i Billboard magazine og hadde mer enn tre millioner treff på sin YouTube-kanal innen utgangen av 2012.

Til sammen havnet koret og orkesteret på fem av årslistene og to ganger på en albumliste. De kom på tredje og niende plass i kategorien tradisjonelle klassiskalbum (henholdsvis for albumene *Glory! Music of Rejoicing* og *This Is the Christ*); nummer 4 på listen Traditional Classical Albums Imprint, nummer fem på listen Traditional Classical Albums Label og nummer 12 på listen Classical Crossover Albums (for albumet *Glad Christmas Tidings* med David Archuleta).

I tillegg til sin suksess med platesalg, rundet koret 17. januar en million visninger på YouTube-kanalen det lanserte mindre enn tre måneder tidligere, 30. oktober 2012. Kanalen hadde anslagsvis blitt sett i 3,23 millioner minutter innen utgangen av 2012. Du finner kanalen på www.YouTube.com/user/MormonTabChoir.

Næret av ordet

Å lytte til *Liahona* har vært en svært oppbyggelig opplevelse for meg. Jeg har delt lydnedlastingen med et svaksynt medlem, et annet medlem som er en yrkessjåfør, og med andre venner med lesevansker.

Jeg tar for tiden påbygningsstudier 200 km fra mitt hjem, og ved å lytte til bladet føles bussturen kortere og mer behagelig. Da jeg hørte generalkonferansennummeret, følte det som om jeg levde på Jakobs tid, etter å ha "blitt næret med Guds gode ord hele dagen lang" (Jakobs bok 6:7).

Francisco Flavio Dias Carneiro, Brasil

Inspirerer, motiverer og styrker

Jeg elsker *Liahona*! Det inspirerer meg og motiverer meg til å holde meg på rett vei. Det hjelper meg også i mitt kall i Unge menn. Når ting blir vanskelig og jeg føler meg nedfor, vender jeg meg til Mormons bok og *Liahona*. De styrker mitt vitnesbyrd om at vår himmelske Fader og Jesus Kristus elsker og bryr seg om hver enkelt av oss.

James Aaron S. Perez, Cebu, Filippinene

ØYBOERNES TRO

Av Joshua J. Perkey

Kirkens tidsskrifter

På en reise fra USA til Marshalløyene og Tonga nylig, ble jeg imponert over den rene troen blant dem jeg møtte. I det store og det hele virket det for meg som om deres tro er upåvirket av det vestlige samfunns stadig skiftende definisjoner av moral og sannhet. Øyboernes tro er dyp, som beskrevet av tidligere misjonspresident på Tonga, eldste John H. Groberg (i De sytti, 1976-2005). Den er forankret i forsoningen og frelsesplanen. Med den slags tro stiller man ikke lenger spørsmål ved det som har blitt lært ved Ånden.

På noen måter har livet på øyene i Stillehavet en tendens til å bevege seg i et mer bedagelig tempo enn jeg var vant til. Selv om øyboerne har tilgang til biler og TV-er, filmer og Internett, sport og en rekke andre aktiviteter, synes slike ting å være mindre påtrengende enn de er i mange kulturer, blant annet i USA.

Selvfølgelig har øyboerne sine egne utfordringer. I likhet med meg, må de finne måter å sørge for mat og husly på, samt være omhyggelige med å beskytte sitt vitnesbyrd. Likevel opplevde jeg gang på gang troen til dem som ikke vaklet under presset av utfordringer eller ble avledet av travelhet eller distraksjoner. I stedet er de klar over Herrens hånd i sitt liv. Som eldste David S. Baxter i De sytti (og tidligere president for området Stillehavet) forklarte: "De tror på mirakler, forventer å motta dem, og de gjør det."

Øyboerne jeg møtte, godtar det de vet er sant, og lar tvilen forsvinne.

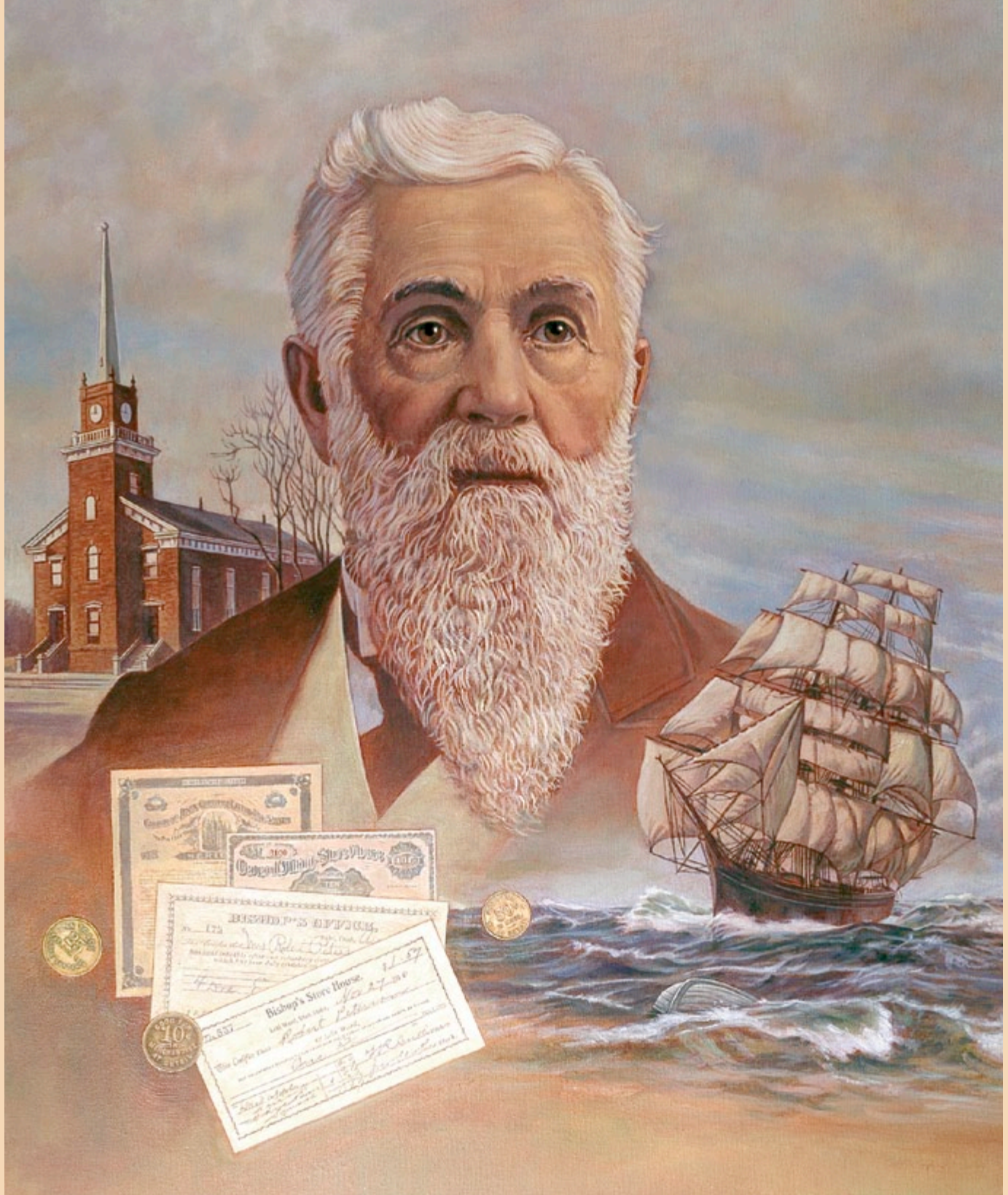
Da jeg kom hjem etter min opplevelse i det sydlige Stillehavet, grunnet jeg på flere spørsmål: Hvorfor står noen mennesker fast i troen, mens andre lar spørsmål eller tvil få forstyrre sine tanker? Hvorfor tillater noen, når de en gang har fått et vitnesbyrd, at det blir svekket eller skjørt? Hvorfor blir noen overrasket når de ser Herrens hånd i sitt liv?

Kanskje svarene ligger i hvor resolutt en persons hjerte legges på Herrens alter. For øyboerne jeg møtte, synes ikke dette å være en beslutning de må ta om og om igjen. Etter å ha etablert sin tro på sin Forløseres klippe, den sikre grunnvoll, er det mange som slutter å stille spørsmål. De nekter å la sitt vitnesbyrd rokkes. De godtar det de vet er sant og lar tvilen forsvinne.

Det er en egenskap jeg ønsker å forbedre. Når det oppstår utfordringer mot min tro, ønsker jeg å være i stand til å gjøre det Herren ba Oliver Cowdery om å gjøre: "Husk den natten da du ropte til meg i ditt hjerte om å få vite sannheten av disse ting. Talte jeg ikke fred til ditt sinn om saken? Hvilket større vitnesbyrd kan du få enn det som kommer fra Gud?" (L&p 6:22-23). Slike tanker fører til urokkelig tro.

Denne typen tro er ren og fri for distraksjoner. Den er entusiastisk og mottakelig. Den bekrefter: "Dette vet jeg. Jeg trenger ikke å spørre om det igjen."

Når vi utøver denne slags tro på vår himmelske Fader og hans plan, kan hans kraft være aktiv i vårt liv. Den gir ikke etter for angrep på vår tro, for tretthet eller for det ukjente. Den gjør oss i stand til å si: "Han lever!" Og for meg er det nok. ■

ILLUSTRASJON: ROBERT T. BARRETT

LORENZO SNOW

Lorenzo Snow reiste verden rundt for å spre evangeliet. Da han seilte til Hawaii, velte en **storm** båten hans. Lorenzo stolte på Herren og ble reddet fra å drukne. Mens han talte i **St. George tabernakel** i 1899, følte president Lorenzo Snow seg inspirert til å undervise om viktigheten av å betale full tiende. Etter hvert som flere medlemmer begynte å betale **tiende**, ble Kirkens økonomi mer stabil. De hellige betalte med penger når de hadde det, og med varer som egg, melk og storfe når de ikke hadde det.

“Familien står sentralt i Skaperens plan for hans barns evige fremtid,” skriver Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum i “Familien – En erklæring til verden”. Erklæringen gir oss ni prinsipper for å styrke ekteskap og familie: “tro, bønn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kjærlighet, medfølelse, arbeid og sunne aktiviteter.” Se artikkelen på side 26 for ytterligere innsikt i hver av disse ni prinsippene.

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE